

BIANCA MARCOVICI

PUȚIN BLOND CU MULT FARMEC

Ilustrația copertei: BARUCH ELRON
Redactor: ȘTEFAN IUREȘ
Prezentarea grafică: GH. CHIRU
Corectura: V. AUERBACH
Tehnoredactarea
computerizată: MARIUS GELLER

Bianca Marcovici

*Puțin blond
cu mult farmec*

poeme alese

Prefață de PAUL CERNAT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României

MARCOVICI, BIANCA

Puțin blond cu mult farmec: poeme alese /
Bianca Marcovici; pref. Paul Cernat. - București:
Hasefer, 2004
ISBN 973-630-055-2

I. Cernat, Paul (pref.)

821.135.1-1

© Ed. Hasefer a F.C.E.R.
B-dul I. C. Brătianu nr. 35, ap. 9
București 030173 - România
Tel/fax: 0040-1-3122284
e-mail: hasefer@fx.ro

EDITURA
E H
HASEFER

București, 2004

Poezia Biancăi Marcovici între asumarea feminității și cucerirea identității

Titlul personal, „cochet” și „feminin” (deși aparent impersonal și... la masculin!), al acestei antologii reprezentative semnate de Bianca Marcovici le-ar putea părea unora dintre cititori oarecum derutant – plăcut derutant. Avem de-a face în fond cu un *autoportret* liric puțin ironic și, aș-zicând, inefabil, al unei autoare ajunse la deplina maturitate artistică și cu numeroase volume publicate în diverse limbi de-a lungul ultimelor două decenii și mai bine. Grația feminină maschează o natură „combativă”, reacționând *poetic* la stimulii existenței cotidiene. Stabilită din 1991 în Israel, autoarea, absolventă a Institutului Politehnic din Iași, este și inginer (în prezent lucrează la Societatea de Electricitate din Haifa), și muziciană – violonistă profesionistă, se autointitulează, în unele texte, „poetă-inginer”, numeroase poeme fiind, pe de altă parte, impregnate de referințe muzicale. În poezia eminentemente confesivă a Biancăi Marcovici, feminitatea este asumată cu naturalețe și impetuositate bine temperată, fără sentimentalisme dulcege dar și fără stridente demonstrative.

Relevant în ordine poetică este, desigur, timbrul, diapazonul liric. Avem de-a face cu o poezie *reactivă*, imprevizibilă, uneori incisiv-ironică (și

autoironică), alteori delicată, ce se desfășoară pe varii registre în marginea biografiei proprii. Afectivitatea este unul dintre „motoarele” ei lirice, alături de necesitatea interioară a autoscopiei (*toate poemele mele/ amintesc de mine/ le-am scris explorându-mă// mi se pare mai important/ să mă studiez/ decât să privesc în jur, Toate poemele*), deși, am putea spune, explorarea de sine are loc, cel mai adesea, privind în jur în toate direcțiile, interacționând cu toate manifestările realului (și virtualului). Autoarea experimentează dezinvolt multiple game, surprinzându-și la fiecare întorsătură de pagină (dacă nu și de vers!) cititorii: de la crochiul abstract la autodefinirea emoțională, de la meditația lirică asupra creației și – în linie nichitastănesciană? – a cuvintelor la poezia cotidianului, de la poezia afectiv-conceptuală „modernistă” la discursul radical-postmodern dezabuzat, de la poemul „angajat” subiectiv în concretul social, istoric și chiar politic până la parabola ironică, de la elegie și reflecție tandă la strigăt se desfășoară o întreagă cromatică de stări și de limbaje. Deși nu evită nici desfășurările mai ample, predilecția este totuși pentru poemul concentrat. Bianca Marcovici face parte din familia autorilor care încă mai cred în puterea cuvântului/ a cuvintelor. Iată o artă poetică elocventă: *Puterea cuvintelor mele/ Doar pe copertă/ Doar în suflet./ Întoarcerea cuvintelor mele/ Nostalgic acasă/ Doar pe o copertă/ Doar în colțul poetului/ Din dulapul arhiplin!/ Puterea dragostei mele/ Nu stingherește pe nimeni/ E doar o corecție la traiectoria/ Ce trebuie s-o presupun (...)*

Șma Israel, Zidul Plângerii/ mă ademenește,/ mă liniștește,/ mă susține! (Puterea cuvintelor).

O temă importantă, esențială a poeziei Biancăi Marcovici de după emigrarea în Israel este legată de memoria și identitatea evreiască – de israeliancă din Haifa și din „dulcele târg al Ieșilor” – pe care o asumă cu aceeași căldură și intensitate cu care le asumă pe toate celelalte (femeie, iubită, soție, mamă, fiică, poetă, inginer, violonistă, pacifistă ș.a.). Iată un poem aproape militant despre renașterea și durerile Țării Sfinte, în care asumarea evreității e colectivă: *Popor generos hăituit de veacuri/ Își retrăiește astăzi credința/ Și rostul –/ Timpul curge curat în inimile lor/ s-a spulberat cenușa celor arși dar arde amintirea,/ rădăcinile lor plutesc încă în aer./ Visele se coc în livezi de portocali/ mai presus de orice/ pacea restantă/ printre/ coralii de la Eilat (Rădăcini).* Și un fragment dintr-un poem în care identitatea evreiască e asumată personal, intim, „biografist” (cu toate traumele politice), dialogul cu tradiția strămoșilor și cu figura paternă fiind unul... epistolar: *Dragele mele rude// Scriu pe hârtie dictando/ Dactilografiez ceva ce nu pot rețușa/ Nu vreau să uitați sunt urmașa lui Șaul/ Tatăl meu bun cu toată lumea,/ Cel care împărțea cadouri și stătea la/ Cozi interminabile/.../ Șaul cel care a prestat/ Muncă obligatorie a doua zi după oficierea cununiei/ La Sinagoga din Elena Doamna/ Șaul cel cu piatra din Păcurari, din Iașul cărunt/.../ Vă scriu, după ce multe semne de viață dat-am/ Din Haifa zidurilor mele de sprijin/ Neprimind nici un semn înapoi.../ Vă scriu deci că lucrez deja, fetele mi-s mari,/ pe baricade, că bărbații de odinioară poartă*

arma.../.../ Bine... l-am revăzut pe tata... în sfârșit, anul trecut (**Șaul**). Pretutindenii obsesia zidului – Zidului Plângerii, dar și zidirea de sine, zidirea poeziei, dar și „zidul de sprijin” pe tărâmul „identității recăpătate”, metaforă a regăsirii unității ființei (*Ne rătăcim în cuvinte/ Și apare/ Zidul Plângerii/ Singura scenă din viață/ În care mă simt eu însămi// spatele la public/.../ te rogi pentru poporul tău/ lumea-ți pare surdă// și zidul împietrit/ îți dă speranță/ te întorci apoi spre cei care/ te-au rănit/ și încerci din nou// să înfrunți/ legea junglei. (Zidul Plângerii)...* Biografia devine astfel „misiune” asumată, iar scrierea aspiră la depășirea turnului de ivoriu într-o tentativă de a cuprinde plenitudinea vieții. *Încerc să evit metamorfozarea mea/ într-o ființă dependentă/ de poem (Nevoia de cer)* prin „nevoia de poezie” frecvent invocată. Revine, periodic, și nostalgia Iașilor natali, cu teiul lui Eminescu și Bolta rece, *acolo unde/ zăpada e molfăită de cizmele/ amintirii (m-am născut aproape/ de teiul lui Eminescu.../ ani de-a rândul l-am urmărit/ în încărunțire –/ era sprijinit de o cârjă metalică/ betonată –/ părea un om invalid/ cu părul de culoarea/ toamnei/.../ (cu siguranță că dacă l-aș săruta acum/ n-ar mai spune nici un cuvânt – (Aproape de teiul acela).*

Diversitatea „gamelor” abordate, fascinantă în expansivitatea ei, ar putea, la o adică să și deconcerete un eventual cititor neprevenit. La o privire atentă însă observăm, ca pe o constantă de profunzime, *dubla mișcare* a poeziei Biancăi Marcovici. Ar fi, mai întâi, nevoia de repliere spre interior, spre sine, de a respinge „adaptările” depersonalizante și

agresiunea lumii exterioare prin refugiarea în spațiul protector, „intim”, al *idealității* artei introspective. Există, apoi, o tendință de sens opus – atitudinea, implicarea „socială”, extravertirea, strigătul, lupta cu alteritatea indiferentă, neînțelegătoare sau ostilă. Între polul interiorității fragile și cel al combativității orgolioase, feminitatea („aburii de femeie”) se afirmă în multiple nuanțe. Iar din sfâșierea între cele două impulsuri contrare (manifestă și în cazul ezitării între tentația limbii ebraice și limba română în care și-a scris și își scrie poemele) se naște scânteia electrică a liricii autoarei, o lirică profund existențială, chiar atunci când se înveșmântează (maschează?) în abstracțiuni atent elaborate. Nu mă pot împiedica să reproduc, în acest sens, poemul-blazon **Vocea interioară** din deschiderea acestui volum: *unde mă duc dau de vocea mea interioară,/ nu o ascult, cu toate că instinctul/ mă aruncă la vale/.../ îmi aud vocea falsă care-mi dictează/ nu te duce acolo,/ nu întinde mâna celui/ care nu-ți recunoaște mersul!/ Dar nu mă las/ sunt mai puternică decât ei, zic/ și mă împing în valuri/ să primesc în față/ stropii de venin!*

„Temele” și „topoi” Biancăi Marcovici țin, de fapt, cel mai adesea de biografie – o biografie, desigur, transfigurată, integratoare, de o prospețime, simplitate (elaborată) și directete neostentativă, aspirând să cuprindă *totalitatea* manifestărilor vieții (și ale feminității) în măsura în care acestea declanșează acea reactivitate poetică de care vorbeam anterior. Poezia de dragoste a autoarei este, în nu puține rânduri, remarcabilă prin jocul rafinat dintre afectivitate, ironie tândră și discreție

(**Clepsidra albastră, Redimensionări, Oglindă retrovizoare** ș.a.), ca și aceea „domestică”, „intimistă”, familială. Rețin doar un fragment din foarte frumosul poem **Rețetă**: ...*Cauți un film color cu amintiri/ Îl developezi în alb-negru/ Pentru estomparea impresiei/ Închizi totul într-un termos/ Și pui un disc bel canto/ Dai o plăcere pentru o lacrimă/ Și întinzi celălalt obraz/ Pentru ghilimele,/ În final scapi termosul de emoție,/ Aurora va țâșni prin cuvinte,/ Cineva se va instala comod într-un fotoliu/ iar tu vei strânge cioburi încercând o/ Rememorare a ultimei arii./ Îmi cunosc fotografia conjugală, detest/ Prerogativele despre muchia cuțitului/ Întoarsă spre siguranța/ Zilei de mâine. Sau această impresionantă asumare a feminității prin distanțare, privită, amar-ironic, din afară, în căutarea identității primordiale *mi-am luat o zi/ să mă simt ca un bărbat/ să n-am grijă de nimeni/ să nu mă supun, mai bine zis/ ritualului feminin/ de a dăruii fără a primi nimic în schimb/ să mă simt egoistă ca și tine în ziua asta coaptă de cireșe/ născută fiind la 7 luni./ Cică mama mi-a zis/ că ar fi durut-o măseaua de minte/ de aia a ajuns să mă nască/ adevărat coșar ieșit din sobă, negru,/ culegându-mă de pe podea/.../ Nu mi-a zis Narcisa,/ nu m-am uitat în apă să-mi văd chipul/ să mă îndrăgostesc de mine nici/ acum nu am curajul să mă privesc!*” (**Septilic**) Există și o poezie a inadaptării interioare și a înstrăinării de ceilalți (v. **Despre prietenii târzii**) *Ne vedem rar între noi/ ne citim doar din priviri,/ înghițim în sec, ne întâlnim la/ înmormântări și nunți./.../ nu pot să joc în spectacolul lor/ rolul noii venite care păstrează legăturile/.../ e greu să fii/ între femeile bucătărese**

depline/ (preferințele mele culinare/ se reduc la Kafka, e mai/ puțin comestibil, se citește încet, se/ mai citește o dată/ până ce te metamorfozezi în cuvinte/ devenind un personaj pierdut/ în carcera lumii). Numeroase sunt definițiile lirice ale (asumării) poeziei, una dintre cele mai puternice fiind aceea de stigmat identitar folosit drept scut (*dar să mă întorc la poezie.../ e pretutindeni ca o stea galbenă/ dar eu o port ca scut, Motto*).

Un exercițiu instructiv ar fi, cred, compararea poeziei scrise de Bianca Marcovici înainte de plecarea din România cu cea scrisă în perioada israeliană. Fiecare etapă are „straturile” și „vârstele” ei, mergând de la atracția metaforei grațioase și sublimante, influențată (asumat) de Nichita Stănescu, la calofilia livrescă, în fond dramatică (vezi, între altele, excelentul poem **Împreună cu mine**, dedicat lui Florin Mugur) și mai departe, la „biografismul”, „cotidianismul” și „virtualismul” postmodernilor, ajungând la un soi de interogație neliniștită asupra condiției identitare – poetă de limbă română într-un Israel iubit cu patimă – totul vădind frecventarea marii poezii a lumii, de la Montale la Paul Celan și Sylvia Plath. Aspirând să comunice „telepatic” cu alteritatea, la limită cu universul *sunt formidabilă/ când vreau să învălui pe cineva/ cu dragostea mea – poezia –/ reușesc chiar să primesc un semn/ din pustiul Arizona/ de la triburile indiene/ de pe aerodromul construit acolo/ de extratereștrii verzi și fotogenici/ de la necunoscutul din mine/ care se plimbă-n deșert/ cel de-al doilea eu/ cel de-al doilea tu/ doar telepatic am transmis mesajul (Telepatia lumii)*, eul liric se dovedește a fi un fin seismograf,

stabilind legături poetice de *rudenie* cu lumea, cu sinele, cu limba, cu tradiția, cu pământul natal românesc și cu cel al diasporei – și al strămoșilor. O poezie profund subiectivă și, în același timp, profund rezonantă la ceea ce am putea numi „marile probleme ale lumii de azi” – războiul, terorismul, recuperarea memoriei traumatice (*Șoah*-ul), standardizarea vieții, incomunicarea, manipularea, înstrăinarea de sine, căutarea identității, virtualizarea realității. Polimorfismul și extraordinara disponibilitate lirică a autoarei își au, desigur, originea în personalitatea sa „energetică”, „totalizantă”, aspirând să integreze contradicțiile și multiplele (practic ilimitatele) dimensiuni ale existenței, transgresând „compartimentările sufletului”. Muzica apare – în acest sens – ca o alternativă sublimantă și ca dublură ideală a vieții. *Contrapunctul prevede sincopa/ Ca și cum notele s-ar învârti/ În jurul vieții triolet de cireșe în urechi// Spre contopirea îndeplinită/ de partenerul ideal al miresemelor clandestine...*

Fizionomia poetică a Biancăi Marcovici – una dintre figurile importante ale diasporei israeliene de limbă română și, aș adăuga, una dintre poetele importante pe care le avem în prezent – se vede cu mult mai bine în „oglindea retrovizoare” a acestei antologii reprezentative decât în oglinzile – expresive, dar parțiale – ale fiecărui volum anterior în parte. Diversitatea trăirilor, percepțiilor și explorărilor lirice de sine se adună/focalizează într-o (memorabilă) imagine-hologramă, multidimensională și atașantă, aflată în continuă metamorfoză, fără a-și pierde însă unitatea interioară. Privită astfel, poezia autoarei – cu farmecul și energia ei interioară

contaminante – ne apare cu o permanentă cucerire a identității iar biografia pe care o înregistrează și transfigurează capătă expresia unui destin.

Paul CERNAT

Vocea interioară

Unde mă întorc dau de vocea mea interioară,
nu o ascult, cu toate că instinctul
mă aruncă la vale;
uneori sunt plagiată,
îmi aud vocea falsă care-mi dictează:
nu te duce acolo,
nu întinde mâna celei sau celui
care nu-ți recunoaște mersul!
Dar nu mă las
sunt mai puternică decât zic ei, zic
și mă împing în valuri
să primesc în față
stropii de venin!

Între cuvinte

N-am să adaug nimic
la ce am scris până acum
ca să corectez cumva
lumina cuvintelor

n-am să aștept nimic de la nimeni
atunci când între cuvinte
e prea puțină tăcere

nici nu vreau să mă închid cu cei mici
să-i învăț expresii cumiți.
N-am să arunc nimănui în ochi
focul poemelor mele
n-am să caut sensuri care năpârlesc.

Refuz tot ce seamănă cu sărutul părintesc
dăruit prea târziu sau așteptat prea mult
între cuvinte.

Delir

Mi-e teamă
să nu-ți uit imaginea
mi-e teamă
îmi vei spune totul
într-un poem albastru
cuvintele sunt pure
și nu ascund anotimpul echivoc
mi-e teamă
de oameni
de igrasia zidurilor

nu voi mai reveni
să-ți urmăresc muzica sufletului
acum când totul înflorește
pe notele false ale alegerii mele.

Transpunere

Până la un punct
o forță
un înger de flăcări
închid ochii
arsură
de durere schimb mâinile mele
cu ale tale –
nici o treaptă
alunec în păcatul lacrimilor
miraj
cuvintele s-au spulberat
eșuând –
îmi frâng mâinile
și nu mă mai uit
în ochiul focului,
șemineul
spulberând zăpada!

Recepție

Da, mi-ar fi plăcut să fiu altfel...
Numai în bătaia vântului mă recunosc
nu caut să pun punct acolo
unde ceva s-a terminat
continui să fiu
atunci când nisipul s-a devalorizat –
nu mai cred în clepsidră
trei minute fierbe oul,
cuvinte îmbracă aceleași schelete
uneori putrede, uneori rigide
și nimic nou
tencuiala cade...
doar mămăliga își păstrează gustul
și mierea,
Albinele nu obosesc.

Toate poemele

Toate poemele mele
amintesc de mine
le-am scris explorându-mă

mi se pare mai important
să mă studiez
decât să privesc în jur
eu sunt oglindă
precipitată umană.

Depoziție

Onorată instanță
Am un călcâi slab
Calc uneori strâmb
și apoi trei zile șchiopătez
și mai recunosc
Mă înscriu la cuvânt
Pentru cuvânt
Iar la pedeapsă nu mă aștept.

Erorile mele nu sunt răbdate de suflet
Nici o monedă convertibilă
Să mă înșele
Pământul pe care calc seamănă cu cerul
Trăiesc viața altuia mult mai intens.

Zidul Plângerii

Singura scenă din viață
în care te simți tu însuși

spatele la public
pumnii strânși
inima pe zidul de granit
te rogi pentru poporul tău

lumea-ți pare surdă
și zidul împietrit îți dă
speranțe

te întorci apoi,
spre cei care te-au rănit
și încerci
din nou
să-nfrunți
legea junglei

Studiu de copil

Alăptam prin izvorul ce-și schimbă forma,
Trupul cel mic palpa nemurirea,
Uneori strângea sfârcul
Cu degetele în miniatură,
(viitoare game îmi răsunau în urechi
atingerea clapelor FÜR ELISE)
și ce sfârșeală plăcută!

sunt clipe care nu te pot
agăța de bătrânețe
în nări vanilia uimirii!

Certificatul de naștere

E incredibil
certificatul meu de naștere
nu mă cuprinde
cifra vârstei nu corespunde
și legământul că voi face ceva în viață
nu l-am ținut.
Hei,
Doamnă
Mereu Debutantă
ar trebui să vă întoarceți horoscopul pe dos
(așa mi se strigă)
teamă îmi e că nu vedeți unghia ce se schimbă
și tresăriți fără rost la orice escapadă
a literatului,
degeaba starea de spirit vă consolează
descoperiți
glasuri noi pline de ființa voastră
și iată o constatare despre vigilență și forma fixă
a debutului.

Revolta sângelui

Prietenii doar pasagere interludii
Băute
Mă întreb unde este pământul însângerat
Pe care calcă poetul?
În levitația nebuloaselor se scriu adevăratele
poeme
Urmate, dublate de sunete, silabisite de copii –
Puls caligrafic pe hârtia imaculată
Imaginea ta tremură în nimbul lor
Fruntea mea cade pe cărțile sunet
Piatra lor stă ascunsă –
Piatra lor în sângele meu
Camere de gazare muzee acuzatoare
Priveliști arse spre verde, iar urmele lor
În nori
Simți noua eclipsă?

Mâhniri

Resemnarea nu mai încape în vorbe,
Măcelarii ne-au ciopârțit sufletele
 Ne spovedim nouă,
 Cerc vicios, cerc deformat.
Ce șanse de dezintoxicare mai avem –
Care va fi lumina din ochiul timpului
 Când ne vom ruga –
 Să inventez o patrie cât un birou,
Să-mi nasc o dublură ca să pot rezista?
Resemnarea nu mai încape în vorbe,
 Nu mai încape în case
 În nimeni și nimic!
 Supunerea agonizează,
Fascinația libertății în locul inactivului
 Vânt confiscat
 De buletinul meteo,
Poemul antedatat fuge de veșnicie,
Cercul electrocutat de fulger
 Se plânge
 Vreau un cerc cerc

Ca să ronțai ceva

Ca să ronțai ceva
Ți-am dat inima mea de fier,
 liniștea mea,
 La ce am ajuns?
Noul sub formă poleită,
 redactată într-un
 Curriculum vitae,
Desene restante rostogolite-n mine,
De râsul lumii n-o să mă fac
 Dar
nici să stau cu mâinile-n sân,
 să te aștept
 să-mi îmbraci inima
 în funingine,
s-o sechestrezi, s-o arunci
 în șanț –
 ți-am dat inima mea
plină de emoții, s-o păstrezi,
 să-i dai luciul, s-o mângâi,
dezamăgirea se aruncă de la geam
 casa se stinge în mine
 ca să ronțai ceva...

Poem sponsorizat

Sponsorizăm, sponsorizăm poezia,
să iasă pe piață
pe hârtie velină, catifelată, fină,
trucată, albastră
cu limuzină
la scară, piscină afară
și cornete de semințe, biscuiți,
extra-uterine, pergamente
și țoale fine, toate
la prețuri rezonabile plus reduceri
de poeme până la 29% cu tot cu
bicicleta ergonomică
(cântărește o tonă) mașina de scris
„CONSU”-L a căzut și
staniol cât vreți, cu banderolă
multicoloră
la fel ca în *șuc*.
Poemul se acorda și gratuit
celui care scrie cu rimă
„la mine, la tine”
Cu zurgălăi!
„să fie luminată casa în care naști”
Oul și sfera – în mine

Împreună cu mine

(se dedică lui Florin Mugur)

Atâtea bune intenții obligate
să locuiască împreună
cu mine.
atâtea basme cu happy-end.
atâtea lașități duse pe
apa sâmbetei, clișee risipite.
peruci cu bucle mozartiene.
Menuet umilit de rochiile prea scurte
falsificate toate.
Seară de seară îmi îmbrac
poemele
ca păpușile în copilărie...
le cos cu migală rochiile dantelate.
rochia pentru primul bal – purpurie
și mănuși sidefii
apoi fără martori
le mâzgălesc în culori care
nu se pot descrie, nu se pot tipări, când
toate se aruncă asupra mea
cu diferite metode și gheare
peruci mozartiene jucându-mi
în fața ochilor.

Rădăcini

(Tatălui și mamei mele (z.l.))

Motto: „De fiecare dată când cineva
moare, mor și eu pentru el și cu el.”

E. Wiesel

Când cineva moare... zece bărbați țin pe umeri
sufletul său
care
poartă cel mai frumos nume!

Timpul curge atât de curat,
viața i-a redeschis porțile luminii
popor generos hăituit de veacuri
își retrăiește astăzi credința
și rostul.

Timpul curge curat în inimile lor
s-a spulberat cenușa celor arși dar arde
amintirea,
rădăcinile lor plutesc încă în aer,
visele se coc în livezi de portocali
mai presus de orice
pacea restantă
printre
coralii de la Eilat.

Antecedente

Urmele mi-au fost șterse
cu migală.

Întâi mi-au desființat adresa.

Mai apoi mi-au dărâmat poemul
făcut din cărămizi
vezi bine, fără liant.

Apoi mi-au pus o cunună pe cap
fără flori

din când în când duceam mâna la cap
să mă trezesc

la realitatea progresistă

de neîmpotrivire și nepotrivire

la ambalajele publicitare

mai târziu mi-au sădit un steag de

recunoaștere a luptei mele

cu morile de vânt

(mi-au zis că mă pricep la construcția lor
e ceva în sângele meu albastru),

zguduitor să

constați dezastrul

când pachetele cu cărți

nu au ajuns

în Țara Sfântă,

mai târziu mi-au deschis porțile Asociației

tel-aviviene

tocmai

plecaseră aproape toți.

Trageți cortina

Trageți cortina, dragii mei
v-ați făcut numărul sunteți artiști buni,
aveți talent
se observă și după fotografiile
din reviste
premiantul e în umbră

trageți cortina, dragii mei
legământul banal pe care mi-l îngădui:
să fiu pe o scenă recitând
cu un zid între mine
și voi

Sărutul

Am tras cortina galbenă
Peste oglinda pacifistă
Cerându-mi drepturile cotidiene
Fără prefață și fără epilog
Liricele poeme s-au șters
Din Horoscopul lunatic
Al florilor de câmp neînțelese
Rămâi al meu
în sărutul nopții îmbâcsite
în absența cuvântului magic
al dragostei pârguite

Chiromanția păcii

Pacea asta cu stofa întoarsă pe dos
în firavul gând al oamenilor
de a ne regăsi în ceva –
Când oare?
Pacea asta zgomotoasă
pasăre împăiată
cu ochii mari, speriați
ca și copiii nou-născuți
pacea asta amară
rostogolită în vise
ca o minge viu colorată
privită cu legătura la ochi, transparentă
și nimic din intimitatea cuvântului
așteptat când nu e prea târziu
pacea asta, cadou nedespachetat
într-o zi de sâmbătă, o zi virgină
după toate experiențele atât de triste
și umilitoare!
Pacea asta floare de cactus, șapte-ntr-o zi!

Pacea asta fără ridurile bătrâneții
privind doar ramura aceea
atât de verde
smulsă din miile de măslini
crescuți în palma sufletului
- chiromanție -

Poezia n-are nici o șansă

...de a păcăli un nevăzător
citindu-i în palmă
poemul trosnind din genunchii
invalizi
când peisajul te fură
prin gotica bucătărie a răspunderii
colective

...de a cântări echilibristic
metamorfozele cheii succesului
al acupuncturii demersului de sine
prin profesionalismul imaginilor locale
când poemul nu se mănâncă pe pâine
la ora când semnificativă e
recunoașterea concentrării
în poem
a câtorva romane științifico-fantastice
a trenului care a pornit în căutarea
prințului rătăcitor
într-o zi când soarele n-a apus
între sâni melancoliei – linia vieții –
din păcate poemul înghite multe file nerostite
într-o lentoare a apelor niciodată citite
alături de lumea ce-nfulecă
bătăile de inimă ale poemului

...de a păcăli vioara
indiferența

Magia pietrei

Energia pietrei albe
o mărturie mută
acumulând-o
în palmele popor

Încremenită mișcare
fiori intangibili – liant.
I-am dat un nume sonor
să mă rog Lui.

Se zbate în mine
un bolovan de poezie
piatra inimii
luată dintr-o scorbură
Coloanele lui Solomon, la Timna
Mi-a dăruit-o
într-o zi cu soarele
fierbinte.
Acum e în casa mea
chiromanția ei
ia forma mea magnetică.

În lumea pietrelor
m-am făcut piatră.

Șaul

Dragele mele rude

Scriu pe hârtie dictando
Dactilografiezi ceva ce nu pot retușa
Nu vreau să uitați: sunt urmașa lui șaul
Tatăl meu cel bun cu toată lumea,
Cel care împărțea cadouri și stătea la
Cozi interminabile

Zile și nopți albastre, cu lună –
șaul cel care a fost bolnav de tifos

Întors de la granița ungară, șaul

Cel ce a prestat

Muncă obligatorie a doua zi după oficierea
cununiei

La Sinagoga din Elena Doamnă,
șaul cel cu piatra din Păcurari, din Iașul cărunt,
Răscruce și vânt!

Vă scriu, după ce multe semne de viață dat-am
Din Haifa zidurilor mele de sprijin
Neprimind nici un semn înapoi...

Vă scriu deci, că lucrez deja, fetele mi-s mari,
pe baricade, ca bărbații de odinioară poartă arma...

Nu vă speriați, n-am căzut pe capul nimănu, sunt
Bine... I-am revăzut pe tata... în sfârșit, anul trecut –

Piatra lui, plină de uscături, lăsată în paragină
Căzută într-o parte, nu pot

S-o mut

Aicea lângă mine.

Misiune

Mi-am îndeplinit misiunea
Aici
Pe acest pământ ars de soare
Nisip și mângâiere
Rostire și îngemănare –
Scufundându-mă
În abisul formelor
Ce ne îngemănează surâsul
Uneori stins.

Mi-am îndeplinit misiunea
De a mângâia Zidul Plângerii
Din pietrele cele mai scumpe nouă
Recunoscându-mă
În țara pietrelor ghicitori...
Transpunându-mă în vioara-lemn
Am regenerat sunetul – parte
Provocat de suferință și vid
Jărat și mare
Drum și schit.

Mi-am îndeplinit misiunea
Pe acest pământ
Al identității recăpătate,
Fetele mele au viața în mâini
și puterea de a înțelege!
(fructe decorticate pe trotuare)

Pot să-mi împreunez mâinile
Așteptând acel semn
De dincolo de orizont
De dincolo de cuvânt
Nici de mine știut!

Nervoia de cer

Când se va isprăvi viața mea
cerul se va transforma în pământ

Nu vreau să deghizez urmele mele
pe acest cer complexat de avioane

Încerc mereu să evit
metamorfoza mea
într-o ființă dependentă
de poem
pe treptele neterminate
credincioasă visului de a număra
până la capăt...
și neantul e o treaptă

Revelație cu gard viu

Nu mai simt fundul mării sub picioare
Am pătruns în abis fără voie
Necăutând stabilitatea
Cuprinsă de valuri
Uitând de mine
Fundul mării a crescut ca un munte
Aruncându-mă la mal.

Instrucțiuni de folosire a vaselor comunicante

Sfaturi elementare
Pentru productivitatea gurii
Foarte repede mi-am dat seama
La ce se reduc inițierile arbitrului
De vieți standardizate
Într-o lume a monotoniei standardizate
Cu intercalări muzicale.

Dovedește-mi că știi și altceva
Spune-mi o poveste cu
Final neprevăzut.
Marile teme se împotmolesc în cuvântul
Moarte –
De la sine înțeles disperarea
Devine cuvântul
Magic
Aici.

Cum se folosesc autobuzele
și când, la ce oră
Să nu fii înghițit de vreo explozie
Neprogramată decât de artificierii morții?
Un fals cuvânt în naivitate
Amăgindu-ne,
O cușcă pentru porumbei
Cum se folosește?
Fiecare zi știri noi, tot mai noi –
Bați apa-n piuă, Domnule, copiii au murit...
Iar piatra e prea grea ca să fie vorbită!

Partaj

Îmi pregătesc mereu sufletul
Pentru un viitor partaj

Nu știu de ce am devenit
O astfel de fire neîncrezătoare!
Simt astfel de fire neîncrezătoare!
Simt când dispar din raza ta magnetică
Empatică, tămăduitoare
și-mi caut refugiul
Printre învingători –
Vine rândul ultimelor pregătiri:
Îți las ție acest poem
Sau mi-l iau mie?
Sărman suflet – îmi spune –
Pyramus și Thisbe se ascund în el,
Se deslușește mereu vocea aceea,
Vânt și polen.

Jurnale

Nu te pot ajuta cu nimic
Decât cu inima mea zălog
Cu filtrul meu de femeie
În care văd totul mai departe,
Presimțiri, chemări, deznădejdea
E greu de împărțit
Deznădejdea,
Aproape imposibil.

Despre fericire

Defilez șovăielnic prin casă
afară plouă și e duminică
speram să nu-mi amintesc
ce am de făcut
(copiii se hârjonesc
tu îți fluieri melodia preferată)
aștern pe hârtie constelațiile
scaunul meu,
metodic,
dau scaunul înapoi și mă așez
pe altul –
greutatea gospodăriei zace
prinsă în curele ca o raniță
pe spatele meu –
nu întreb pe nimeni
ce socoteli să țin
caut cheia de la ușa ce duce
spre camera cu provizii de fericire
și împart câte un bob din ea,
astăzi am reușit.

Neținând seama

Aș putea scrie
neținând seama de
maratonul stelelor,
nici de reactorul atomic al sufletului,
nici de pizzicato-ul lui Paganini,
ca o muscă lângă zahăr
îndulcind tot ce ating.
Înaintează totuși, trec anii!

Bat pasul pe loc ca un soldat
fără bocanci,
neauzită
număr picăturile de ploaie,
și porțiile de mâncare,
număr dioptriile și trecătorii,
Aproximez ce se evaporă și ce va rămâne
în expresiile de vindecare,
fulgii s-au așezat.
Pe retine rulează mereu filmul Sylvia Plath.

Rețetă

Iei ultimele două bucurii
și le amesteci,
Citești un poet de geniu
În poezii risipite.
Cauți un film color cu amintiri
Îl developezi în alb-negru
Pentru estomparea impresiei
Închizi totul într-un termos
și pui un disc „bel canto”,
Dai o plăcere pentru o lacrimă
și întinzi celălalt obraz
Pentru ghilimele,
În final scapi termosul de emoție,
Aurora va țâșni prin cuvinte,
Cineva se va instala comod într-un fotoliu
Iar tu vei strânge cioburi încercând o
Rememorare a ultimei arii.
Îmi cunosc fotografia conjugală, detest
Prerogativele despre muchia cuțitului
Întoarsă spre siguranța
Zilei de mâine, impresia mea este că
Celebritățile locale nu-s cunoscute
În lumea caișilor vernisați deseori
La apusul soarelui,

Improvizațiile pe aceeași temă
Împodobesc totul
Ca un fel de tort garnisit cu frișcă
Când tu nu mănânci dulce,
Iar eu iau totul asupra mea așa cum fac mereu
Pentru ca întâmplarea nopții
Să aducă lumina reală,
Numai răbdare să am și un dram de noroc.

Mămăligă și caviar

Mămăligă și caviar
Am servit la masă
Fără sprijinul guvernului israelian
și fără nici un amestec
În treburile interne ale familiei mele.
Am putut să și scriu despre asta
Fără să-mi pese...
N-am primit nici un ordin
De sus
Să mă transform
În filiala centrului
Caviarul cu mămăligă
S-a mâncat în liniște

Fiecare înghițitură
Amintindu-ne
Ce bună era tochitura
De la Bolta Rece
Chiar pe vremurile nenorocite...
Ale mămăligarului nociv.

Stampe

Cu siguranță că dacă te-aș săruta acum
nu ai mai putea rosti nici un cuvânt.

&

încerci să împletești firul speranței
divulgi lumii averea ta sufletească
nu-ți mai rămâne nimic al tău

&

fosforul din irișii tăi mă aprinde
un mic incendiu ar pune lucrurile la punct
în inimile noastre.

&

clămpăne o ușă se stinge o lampă
calmul meu se instalează – ochiul cuvântului –
la îndemână – oglinda asasinată de peruci
când îmi pregăteam pentru visare
un bal.

Grădina mea de dincolo

Am prins rădăcini la etajul zece
văd sinagoga reformistă
văd o parcare
n-are cine să-mi picure mir
pe gaura cheii
n-are cine
să mă apere de mine
aici în Haifa zidurilor
de sprijin.

Grădina mea a rămas Dincolo.

Mi-am luat cu mine semințe și
frunze

le-am împrăștiat pe la prieteni

să prindă rădăcini undeva

în nisip și apă sărată

să mi se pară că-i posibil.

să renască floarea de colț –

miresmele vreau să le simt cândva
aromele...

Coarda n-a plesnit!

Coarda de vioară

Coarda de vioară
s-a rupt, strună fabricată
nu-mi cumpăr alta
nu vreau s-o înlocuiesc
canarul meu cântă
fără nici o comandă specială
aceleași sunete sincopate
neratând
neexersând.
Dumnezeu i-a dat trilul
perfect
canarului meu
dar și colivia -
pântecul viorii

Fragment

Nu mai urmăresc știrile
aud ca prin vis
„cade guvernul, e grevă”
e grevă în inima mea
n-am cu ce-mi potoli setea
(Noemy cântă la orgă ceva după Enya,
ea a găsit cu ce să-și astâmpere setea)

de departe tu azvârli în mine
cu flori și cuvinte
vai, acum nu mai simt nimic!
Setea e-n mine, cronică
semăn cu pământul meu
și el seamănă cu mine.

Undeva

Undeva e mai bine, spune bastardul
Acolo unde florile n-au tată
Unde totul încolțește vesel, colorat
În gunoiul ornat cu stele –
Undeva, cândva... va fi mai bine,
Cu fața spre cer
Mângâind iarba răsărită
Proaspăt
Pe pământul afânat –

Undeva e mai bine?

Acolo unde cuvintele
Se leagă singure
În izvorul limbilor,
Înțelese de toată lumea
Într-o confuzie amețitoare

În rouă redată...

Carnavalul

Carnavalul s-a terminat
Ne-am scos măștile
Toți și-au dat seama că
Au ars
Gazul degeaba
Toți s-au crezut uriași
Până ce un biet liliputan
I-a doborât ca într-un joc
De popice
„O, de-aș șede pe jilțul tău, o, Doamne”!
Să văd cu ochii mei
Carnavalul naufragaților
Care se înghit
La ultimul festin.

Reactualizarea ceasurilor

O clipă care s-a scurs
mi-a întins gândul de pe urmă
 mi-a surâs
până ce s-a stins tot calvarul.
 Mai târziu mi-am luat
 inima în dinți
și am spus tot adevărul
 de pe urmă
clipa m-a așteptat supusă
până la ultimul cuvânt.
Lipseau de pe ceasul-mercur
 ora 5 și ora 11 lipsea
 preatârziul.
 Ceasul hologramă
 se scurgea din capul
 lui Venus
se scurgea de pe masă
de pe copaci... din vis.
Numai oul e viu e întreg
 în pântecul lui Venus
 e mare e lucitor
 e prins definitiv
mă reflectă acum privindu-l
elixirul vieții se divide...
Doar sertarele deschise
 blocate de timp
 din bronzul modelat

ca trup uman cuprindea
interferențele lumii
ale alergărilor fără finis!
 Undele realității
 îmi explodează gândul:
adevărații artiști văd viitorul...
 și apoi calculatorul –
 doar vântul seducător
mătură cuvântul... *șalom!*

Motto

Aici liniștea anunță explozia
următoare
iar repetițiile cu masca de gaze
pusă de Purim
nu se recomandă copiilor
nou-născuți!
Dar să mă întorc la poezie...
e ca o stea galbenă
pretutindeni
produce alergii...
dar eu o port ca scut.

Ceva rămâne

Un poem care nu moare astăzi
când ceva rămâne după noi:
un semn de recunoaștere
un tabiet păstrat de generații
o rețetă de bucate pe un colț de hârtie
gustul pentru viață sau nu,
fotografiile uitate

ceva rămâne în urma noastră:
muzica sufletului tânăr,
paginile mâzgălite nedescifrate,
vocea amintirilor leneșă
pagini de reviste netăiate,
ceva rămâne după noi: cărți plimbate
peste mări și peste țări
într-o limbă necunoscută nepoților,

niște albume pline cu decupări
de poeme, premii și vise,
lucruri împăturite, respinse –
bizare nostalgii închise în seif
și banii de coșniță adunați
după scheme precise dictate de vânt
dilema îmbătrânirii nefiind elucidată
în noul mileniu al discuțiilor inutile –

rămâne să coși într-un
șirag amintirile (ne)scrise
fără sentimente,
dificultatea inadaptării a devenit
– colac de salvare –

Poftă

Un pahar de vin roșu
cald
cu scortişoară
aş bea
vis-à-vis de Bolta Rece
acolo unde
zăpada e molfăită de cizmele
amintirii
mergând pe dârele adânci
ale unei mașini de gabarit mare
udându-mă până la piele

Aproape de teiul acela

M-am născut aproape
de teiul lui Eminescu...
ani de-a rândul l-am urmărit
în încăruntire –
era sprijinit de o cârjă metalică
betonată –
părea un om invalid
cu părul de culoarea
toamnei.
uneori apărea imaginea sa
conturată perfect
în teiul – sprijinit, obosit
și singuratic.
stăteam cuminte pe o bancă
și priveam metamorfozarea
(cu siguranță că dacă l-aș săruta acum
n-ar mai spune nici un cuvânt)
nu puteam să spun nimănui
acest lucru...
clipa îmi aparținea
întru totul.
doar vântul transforma apariția sa
într-un vârtej de frunze.

Aș reface

Aș reface ce s-a distrus
în golul camerei
influențată
de propria-mi umbră,
încercând s-o îmbrățișez,
ea mereu neschimbată.
aproape că n-am timp
să mă descopăr
nemuțumirea ține umbra nemișcată.
uneori am disponibilitățile gândacului
metamorfozat din Franz Kafka.

Paradox

Asfaltul e neted cifrat
în spatele meu
tu râzi înfundat
întotdeauna mi se întâmplă
să cad
când totul e neted.

Oglindă retrovizoare

Tu m-ai iubit cândva
când am fost blondă autentică,
atunci când am fost
mai mult decât naivă,
când lumea era a noastră
pe orice bancă din Copou
la umbra teilor și plopilor...
acolo unde fanfara nu cânta
în orice zi,
dar imaginea ei persista
în chioșcul
din fața obeliscului lui Asachi,
dedicat unei mari iubiri
pe care nu întâmplător
o chema tot Bianca.

Fișa de observație

Evreul e otrava necesară corpului
(Emil Cioran)

Atuuri și pârgii
exercitarea abuzivă a luminii în ochi
...și doctorul greșește!
se poate observa din capul locului
cu ochiul liber
că inima evreului bate,
tot ce e în plus la evreu e
inteligenta...
asta deranjează.
trebuie retezată prin forță, deci!
(gândește primitivul
în deruta lui primitivă)

evreul rătăcitor se alungă
din mijlocul lor – singur –
de data asta nu are nevoie
să fie alungat.
își ia steaua cu sine
îi face luciu...
e tot mai galbenă, mai strălucitoare
ca și a șerifului din film,
ei nu mă merită, își spune.
simptomul urii se repetă
prea des
ca să revin
acolo unde lumea plictisită
aruncă vina ghem
peste ursită.

Îmi scrii

*Acum când ne-am descoperit,
contează doar să nu ne mai pierdem*
(poetul Sorin Anca)

Îmi scrii din Dachau
locul de care oricine-și amintește
cu groază...
Tocmai din locul acesta pângărit
primesc semnul poetului,
semnul cuvântului rostit
de dincolo de neputință.
încercăm să schimbăm ceva,
să modelăm „o nouă trezire”
fără să fim niște intruși
în propria noastră viață...
jurnalul meu pasiv
e tocmai nevoia
de a mă naște
din nou
într-o lume mai bună, mai onestă,
neținând mâinile la sân!

Masivitatea lucrurilor deja
rostuite, deșezăcinarea,
sunt mai mult decât
o privire aruncată
într-acolo
unde se naște vârtejul
aducător
de răspunsuri.

Salvându-ne urmașii
ne-am îndeplinit misiunea.

Redimensionări

Nemișcarea erorilor
redimensionarea iubirii adevărate
(el era lângă mine
dintotdeauna)
seriozitatea conviețuirii
în timp,
nimic nu se perimează
implorarea
de a te ține de mână
îmi dă siguranța zilei de mâine.

Mi-am șters fața de fard
mi-am scuturat toate carpetele
din casa cea albă,
am șters toate urmele
de pe mozaicul denivelat
și am rămas cu mine
într-o zi de iunie
fixând ceasul și calendarul
ca după un accident virtual.

Mi-e suficient să primesc în dar
privirea ta luminoasă
aripă și vis cu stele
din hăul încercănat de explozii
holograma din suflet.

Clepsidra albastră

Vorbeam cu tine în fiecare gând,
în fața unui șemineu fals
cu foc adevărat... în inimă.
nu preget să te pun la curent
fără nici un reproș și
fără nici o gafă anume
între două tăceri absolute
despre tot ce e stringent și neverosimil
la acest capăt de lume
încercuit de incertitudini și perfidie.
tot universul îmi strângea corpul
în lanțuri telepatice de șoapte
și cânt,
notele se roteau în jurul inimii
ca niște planete minuscule,
bizare,
eu alunecând în transpunerea
strigătului-hău,
toată tu,
marginile mele sunt și ale tale
doar cuvântul nerostit mă înțepa
viespatic,
doar inima îmi amintea mereu
nu ne aparținem.

Vorbeam cu tine prin logica simțurilor,
telepatic
notele muzicale se rostogoleau
printre degetele visului
descătușat,
ca nisipul din clepsidra albastră
îmbătându-mă cu cafeaua surogat.

Lume bună

Nu mai sunt un cal nărăvaș
am văzut:
lupt cu morile de vânt

nu mai sunt sufletistă
am simțit:
fără
acest lucru de prisos
prețuiesc mult mai mult.

nu mai încerc să îndrept ceva
pentru că aici
nimeni nu ascultă
dar
toți vorbesc în cor,
pe toate undele
în toate limbile.
falsificarea lucrurilor,
interpelările nesugestive,
causticul limbajului,
mirajul și perplexitatea
întâmplărilor, de tot felul
se minimalizează
la nivel național –
o moarte azi, o moarte mâine,
cine e la rând astăzi,
șema Israel,

răspunde!
și scaunul e mai tapisat
personajul e tot mai rotofei
e o modă?
e un viciu, se poartă, se susține,
înfige-te! sună sloganul
accesibil lumii bune,
elita noastră de toate zilele
se autopropulsează,
uneori fără acoperire
iar puterea cuvintelor sale
e admisă peste linia de plutire.

Singurul lucru frumos
care îmi aparține,
e sunetul viorii
care nu falsifică,
și e într-adevăr rezonanța mea
în partidul poeziei sublime:
aici nimic
nu se cumpără
nu se afișează
totul,
dar absolut totul
vine de la sine.

Fenomen muzical

Deplasarea cuvintelor
fenomen muzical
să preferi reluarea temei
să fredonezi imagini
simfonieta pe poante
cu balerină laolaltă
– conexiune perfectă –

esențialul e spus
fără astâmpăr e punctul
de referință,
în rezonanță
e inima mea

printre stâncile mimate
din pereții pietruși
balerina-și recapătă
echilibrul berzei

meditând la soarta noastră
deplasând cuvinte spre
horoscop
esențialul e pierdut din vedere
peste tot.

Alte stampe

Sentimentul dezinteresatului
nu lasă urme –

ca să aplauzi
îți trebuie două mâini –

destructiv e omul care
vorbește tare
în locurile publice –

trucurile cuceririi scenei
consumă multă salivă.

stampe migăloase
îți pozează în vis
câtă diversitate...
de nedescris!

Undeva pe muntele Carmel

Luminile sunt altfel decât
în orașul meu natal
confuziile de ieri s-au mai
limpezit cu ochii închiși
văd totul, reiau fiecare
imagine, fiecare gând,
fiecare lacrimă de prieten,
fotografiile de album.

Am prins rădăcini
în stânca
pleșuvă și seacă,
beau apă stătută uneori
făcându-mi mâinile căuș
mai cânt la vioara cu
„căluș
din miere”

mă duc la marea care m-a adoptat
și privesc Dincolo...
fierea nostalgiei.

Mă încarc cu energia soarelui
ca o baterie pusă în priză
mâine o altă zi neasemuită
scriind invers pe calculatorul
înghițitor de timp și iriși.

Mă gândesc deseori:
am împărțit cărți,
tristețea mea
e că
scriu în limba română...?

să aduni poeme...
e absurd. Iese ceva
degeaba...?!

Despre prietenii târzii

Ne vedem rar între noi,
ne citim doar din priviri,
înghițim în sec, ne întâlnim la
înmormântări și nunți.
nu ne dăm mâna, ne salutăm doar
(economie de mișcări și gesturi)
nu pot să joc în spectacolul lor
rolul nou venitei care păstrează legăturile
aplecată deasupra
paharului de apă
pe care nu l-a băut
până la fund.
e greu să contezi
printre femeile bucătărese depline
(preferințele mele culinare
se reduc la Kafka, e mai
puțin comestibil, se citește încet, se
mai citește o dată
până ce te metamorfozezi în cuvinte
devenind un personaj pierdut
în carcera lumii)
părinții noștri s-au născut
în același oraș,
sau poate
prin împrejurimi,
acolo pe cele șapte dealuri,
acolo la cinci drumuri,

prin Târgul Cucului, parcă:
ne-au sădit în inimă tocmai altceva!
Dar adaptarea la stânca pleșuvă
i-a schimbat, și mașinile, și casele, și
conturile de la bancă...
mâncăm la prânz sufleu de bârfa
în aroganța călătoriilor peste hotare
din *boutique* în *boutique*
descrise
cu lux de amănunte
n-am reușit să le spun
nici măcar
că la MADISON SQUARE GARDEN
unde am cântat odată
prin '87
este un *boutique* mic mic mic
ca un pitic.

A înțelege

Copiii vor construi viitorul aici
maturizarea lor obligatorie
la o vârstă când
încă visezi să zbori
fără aripi...
e o evidență pentru părinții-copaci
care au ramuri.
atunci când tristețea și admirația
pun stăpânire pe tine:
prea mulți copii-soldați
cu arma în mână ne apără
imposibilitatea
de a înțelege...

Prea multe știri bizare
schimbă cursul dolarului,
la zi,
e greu să strici ce ieri ai clădit
s-o iei mereu de la un capăt,
să-ți redresezi mereu
poziția șirei spinării,
să încerci să înțelegi lumea exfoliată,
lumea mea, lumea
obstrucționată să prindă
rădăcini definitive
pe bază de contract și garanții –
de ce viziunea păcii se

îndepărtează, tocmai acum
când
poți cu mâna s-atingi
Zidul nostru!

Rămân fidelă primului gând:
nu mai pot schimba nimic din ceea ce a fost,
din ce va fi?
doar puterea cuvântului ne va supune
și sânguința eliptică
de a presupune și
de a spera!

Te-am iubit, căldură

Te-am iubit, căldură,
atât timp cât am stat
în frig
cu mănuși cu degete
pe jumătate,
în timpul serviciului cu
lumina în rate,
în costumul izolant
ca de scafandru,
și hârtie de ziar la picioare
într-o cutie cu nisip
sub birou,
acolo sus la mansarda
T.C. Ind-ului meu.
Te-am iubit căldură
atunci când caloriferul
încălzea doar puțin,
când zăpada ajungea la fereastră
iar Ceaușescu dădea din mâini
la televizorul sublim
cu program de două ore și ceva,
unde spunea
că ne va fi bine cândva...
după ce vom plăti datoriile Statului!
Când noi ne-ncălzeam cu vin fiert cu
scorțișoară,
iar copiii mâncau acadele și ciocolată

albă amară.
te-am iubit mult, căldură,
pe vremea aceea înghețată
cu nasul ascuns sub un fular
și țurțuri de gheață în găleată.

și acum te iubesc mult mult
când respir aerul condiționat al Haifei,
din cușca obligatorie cu geam –
ce onoare?

Butoiul lui Diogene,
urmele pe asfalt se clarifică
se înmoaie, renasc traumele
se succed, se pierd
din *șabat* în *șabat*
zidurile de sprijin ale Haifei
devin *umbrare*,
transpirând iluzoriu la soare
cu paharul de apă în mâna asudată,
tamponându-ți tâmpilele umflate,
te reîntorci în cușca cu geamuri pictate,
țara cea sfântă devine amețitoare
te apără de toate relele
de când e lumea și pământul. Amin!

N-am voie să mint
să mă mint,
dar trebuie să cred
că Aici va fi
cândva bine.

Beton armat

Toate nebuniile
se petrec numai în calculatorul minune
o insulă magnetizată
de cuvinte și scheme
mereu pornind de la un alt început,
mereu recompunându-mă:
trauma călătoriilor
la Dorohoi revine,
naveta săptămânală
cu trenul daradaică
4 ore dus...
4 ore întors...
într-o singură zi
(atunci un obsedat
a dat buzna peste mine
am reușit să strig
și ceferistul m-a salvat)
m-am dus
să-mi văd fetița
lăsată la socri
4 ore dus...
4 ore întors...
în aceeași zi
„aș zbura pe Pegas”

Studentă obosită
cu burta la gură,
examenul de beton armat
l-am dat
în ultima
lună a sarcinii –
puterea de atunci
de a da viață:
Un copil în leagăn și unul pe drum!

Instanță

Păcatul de a te supune
unui juriu
de a aștepta verdictul –
când tu ești
propriul tău judecător –
tu te devori primul
tu îți desfigurezi poemul –
vrei să-i dai o formă
– neviolentă –
atunci când ții să spui lucrurilor pe nume
când totul e așa de complicat
ca și marea învolburată
din când în când un vârtej
care te scufundă
și apoi te aduce la suprafață
ca să respiri
doar o secundă
înainte de înec.
„Prăpastia lui Pasca?”
prăpastia tapisată de rezonanțe
e între trecut și viitor.

Hiatus

Pagina asta albă
e o zi
din viața mea
pe care
nu pot s-o umplu –
ochii lupului sunt
neverosimil de expresivi.

Pentru o clipă nestăpânită și rară

Îmi vine în minte
bătrânul salcâm
care străjuiește
pe marginea lacului meu
el ne va supraviețui – firește –

În pofida faptului
că aproape nu avem timp
să ne decidem îndeplinirea,
sau să ne modificăm destinul,
comportamentul, dragostea
fără consimțământul Păpușarului
care ne mânuiește
ca pe niște marionete
uneori dezarticulate
legate cu sfori invizibile
dar bine calculate,
a ne rătăci în universul
limitat al cuvântului
influențat de evoluția descoperirilor
ultrasofisticate
e singurul lucru care
încă mă mai miră,
mă mai încântă
ca și poemele cifrate.

A ne da mâna în acest mic

univers dresat de molii,
dirijabil enorm,
cât nu e prea târziu, neîntinat
e lucrul cel mai clar cu putință
atât cât vreau să știm
unde e pacea cea de toate zilele
când fiecare
are dreptatea lui
pe care o strigă pe toate undele
neînțelegându-se om cu om
nici măcar prin e-mail.

Ni se mai oferă încă ocazii
să fim oameni optimiști
deci,
Domnule Păpușar,
nu mai fi chițibușar și teatral
când gesticulezi și aprinzi sufletul
marionetelor...

Totuși
ele nu sunt de lemn!
Lemnul are rezonanța sa
de netăgăduit
nici o imitație de plastic
nu-i poate lua locul
neîmplinirea se simte
de la prima privire.
cu trotineta am ajuns
în secolul următor
și este o distracție fără margini.

Intrusul

Bărbatul care zace în mine
îmi aruncă uneori
cuvinte de trezire...
Îi recunosc pașii de departe
și hârâitura alergică
în apropierea mării,
tocmai când marea
e adâncul sufletului meu
și adierea vântului de seară
mă absoarbe cu totul,
într-o luptă continuă cu timpul
absolvindu-mă de păcatele lui
și ale mele – nedespărțiți –
într-o lume atât de violentă.

Nu mă mai uit

Nu mă mai uit la fotografii
nici la albumul cu poeme decupate
citesc deseori istorii
diferite
cu același conținut știut.
un discurs sterp către cer
care nu mă mai conține
steaua mea nu se mai vede
cu ochiul liber
ca un vers repetat la nesfârșit
marea e mare și e mare
și ea mătură totul,
o margine de cer
o margine de gând.

Legământ

Să mă scald în apele mele
să nu fiu buretele nimănui.
Să mă scald în apele mele
fără a accepta de nevoie
să joc rolul silnic
pierdută în registrele obligatorii
unde câmpul e semănat mecanizat
iar pe stâlpii de tensiune
se atârna rufele murdare.
Să mă scald în marea mea
adormită
așteptând acel nedefinit semn
al înțelegerii supreme
să mă scald pur și simplu
în adevăr.

Prea târziu

Prea târziu a ajuns
scrisoarea ta de purpură
scrisoarea neuitării,
prea târziu zborul păsării
a fost întrerupt
de vocea amintirilor
necuprinse în cuvântul sătul,
prea târziu aripa nopților ne învăluie acum
depărtările
privind până la încetșarea ochilor
marea cu încăpățânata ei revenire.
O scamă de pe umăr
mi-o ia vântul
felia asta de măr
pe care o mușc până la sâmburi
e dovada iubirii predate mării
ochiul cuvântului
doar nisipul îmi acceptă
îngemănarea
cuprinzându-mă
încetul cu încetul.
tu n-ai puterea să recunoști
minciuna în care ai trăit.

Eu, da!... Bărbatul din mine
doar în apropierea mării
mă recunoaște și mă supune
îmbrățișându-mi genunchii
restul nu e decât
înnegurare
ca și ochii tăi.

Marginea

Dacă ai o margine
pe care poți merge absent
să ajungi undeva dus de sinele tău
la marginea mării
pe nisipul reconfortant și primitor
privind în golul lăsat de lumină
apusul de soare unicat și necesar
(echilibrul lunii
fiind, ce bizar, în tine!)
te despați de azi
te despați de mâine
te despați de sunete și imagini
te despați de semenul tău
te despați de lacrimi și bucurii
și rămâi o sămânță încolțită
undeva la marginea mării
pe nisipul afânat
și spălat
de apa astringentă care
macină totul... doar pietre și
Anotimpuri de Vivaldi...
Sămânța încolțită
o țin strâns în mână
să o răsădesc.

Nu vă gândiți în ce limbă citiți
numai rodul trebuie privit!

Fă-ți temele!

Transcripția luminii
destin picant și savuros
retragerea-n floarea de colț
Haifa zidurilor de sprijin
„Ubi patria, ibi bene”
flori de câmp albastre
în crăpături
portativ rotativ
puterea poemului
de Dincolo de orizont
clape colorate intens
în sfârșit
foaia albă
în timp ce
vocea interioară e un
tren spre nicăieri
un tunel al timpului
o floare cu mii de petale
le rupi și spui în gând:
te iubesc
nu te iubesc
sunt însetată
dar pământul e sterp

ultimul pahar
umplut
cu apa de izvor
o redau lui.

Nopti și nopti
fără răspunsuri
zburând cu trenul amintirilor
în oglinzi paralele.

Energia poemului

Vine pleacă te supune
te aruncă, te transformă –
o închipuire a nopții
– balsam și reculegere –
ochiul critic
apa potabilă și imensitatea
cenzura și abținerea
dragostea și refugiul dar seninătatea
e pașaport spre ultimul zbor.
„pacea care depășește înțelegerea”
e în mine ca o desăvârșire.

Treceri și taxe

Să trec de la o partitură la alta
să adun regrete că m-am lăsat de vioară
„am izbutit în alt domeniu”, îmi spun
trenul (ne)uitării valsează pe șine

mă aruncă în stânga și dreapta
mă lovesc de colțuri metalice
suport durerea dar nu și amețelile

doar tuneluri pierdute în spațiu
tocmai când
strâng cu putere la piept, cu disperarea
pierderii ultimului bănuț:
albele, dosarele înghesuite cu reviste
(taxa pentru timbre o suport în consecință,
gratuit e numai gestul abonamentului
la avionul supersonic)
decupări și citate, poeme
într-o limbă nepăstrată în universul
curburii a patra,
ritmuri rapide se succed,
calculatorul înfulecă totul
și eu continuu să cred
în lumina întunericului,
și-n limba în care mai pot să
scriu acum și-n totdeauna
ca o pedeapsă iubită
o smochină e rodul
cuvântul e viu.

Aerisirea

N-am să mă urc
în trenul viitorului, nici o intenție
percutantă nici un obelisc
nici o stație de schimbare
a trenurilor cu nepoții care au să comunice
cu noi numai
în ebraică,
(și nu e o tristețe e o bucurie
pe care o voi primi
cu brațele deschise
cu ochii umezi)

e ca un inel primit ca amintire,
păstrat într-un colț al memoriei,
sau poate o hârtie bine împăturită,
ca un pergament antic –
totul e istorie și nostalgie
ca și *Romanța în fa major*
de Beethoven,
pe care am studiat-o cândva
cu migala începătorului,
prinzând toate nuanțele
în interpretarea
dăruită
vântului flageolet prelung
spre luceafăr
aerisire deplină

Abuzul de încredere

Se risipesc toate necazurile
m-am rupt de oamenii care-mi produc
 răul interior
m-am rupt de obligativitatea de a fi la curent
 cu tot ce se întâmplă
mi-am construit o apărătoare mentală
 forțată de împrejurări,
refac din cioburi tot ce a fost frumos,
desfac în mii de fire ghemul cel vechi,
 al amintirilor de aur,
 să ascult aceleași discuri
 în diferite interpretări,
 citind revistele
 ferfenițite și îngălbenite,

căutând entuziasmul zilelor de altădată
abuzând de propria-mi disponibilitate,
de a-mi recunoaște bifurcarea simțurilor
 trezite în sfârșit.
ascunsă în miresmele binecunoscute
dar suportabile ale Haifei
 care mă protejează,
 un cerc magic
pe care mi l-am construit
 necesar.

Cât timp te simți tânăr

Să zbori cu gândul
cât timp te simți tânăr
când nu-ți trosnesc oasele
 la fiecare mișcare
când nu te doare decât sufletul,
 mereu golit mereu împlinit
 de satisfacții mărunte...
când nu te interesează nimic,
 sau aproape nimic
 din ce înseamnă risipa,
 abundența mâncărilor
parfumurile rău mirositoare,
 gunoiul într-un cuvânt
 (și la propriu și la figurat)
gustul de a spurca lucrurile
 obligatorii, restanțele,
facturile neplătite și abținerea
 între a te dărui
lucrurilor pierdute, de la sine
 înțeles
în orice conjunctură, aberantă, biciuită
 de obligativitate,
 te predai atunci
te recunoști învins de tinerețe!
 Adevărul meu:
 îți iei bicicleta ergonomică
 și pleci de acasă - zeu -

Dans și durată

Dansam, dar de fapt amândoi nu ne mișcăm din loc.

Ne clătinam unul în brațele celuilalt,
parcă puși într-o formă, ca un sarcofag.

Lumea era a noastră, noi sub privirile lumii.

Simțeam că obraji-mi iau foc. Cred că
nici unul nu știam pe ce lume suntem!

Era prima noastră întâlnire, la o recepție undeva
la un hotel de lux... Dansam cu un scriitor
cunoscut. Îi citisem sporadic, note de călătorie,
un roman...

Nu era mulțumit de misiunea
pe care și-o asumase la noi, nici de
circulația de pe străzi,

condusul mașinii nu-l prea încânta
pe străzile noastre, cu șoferi violenți și obosiți.

Era prima noastră întâlnire, poate
și ultima... dar recunosc că, pe moment,

în acea seară superbă, după un pahar
de vin roșu, ce lăsa zimți brumării în paharul gol,
vin de Tutova, mi se pare, vin ca lacrima
gândului ultim, m-am zăpăcit...

El era înalt și suplu, dansa ca și Dumnezeu...
dacă

și El ar fi dansat. S-a dus apoi. Umbra
lui a rămas întipărită pe trupu-mi. Amintirea

juca uneori feste! Mi se părea că-l zăresc în
mulțime.

Doar o boare senzuală ne-a apropiat buzele
atunci, pentru o clipă, doar

pentru un vis nestânjenit de priviri care
îngurgitau tot de pe mese, fără

oprire, mereu hămesiți, neistoviți –

În acel dans ultim răstignită pe el... vis de
adolescentă

îmbrăcată într-o rochie albă și cu pantofi cu toc,
puși prima oară, totul s-a întâmplat

fără voie, parcă am făcut ceva necuviincios în
mijlocul lumii, mâinile

noastre s-au desprins ca-n filmele regizate de
regizori de elită,

prea repede, mult prea repede –

ringul de dans ne-a și despărțit în fine, definitiv...

După ani, revederea a fost atât de searbădă,
de neînchipuit –

O sală de recepție, din nou strămutată-n timp...

M-am apropiat să-i vorbesc. Nu m-a
recunoscut pe moment...

S-a apropiat recunoscând parfumul Poeme și
atât. Era un altul. Ceva dispăruse

dintre noi, ceva nedefinit, doi străini la fel
ca mai înainte.

Mi-am pus întrebarea firească:

dacă ni s-a întâmplat nouă, aievea... acel
dans de basm?! Brusc

am simțit cât am îmbătrânit.

Poeme pe laptop

Nr. 1

Nu mi-am închipuit
modernismul a înlocuit absurd
lacrima adevărată
a succesului!
Nici când nu mă va mai înduioșa
visul celuilalt sau asemănarea
cu imperfectul om ales
pentru recunoștință veșnică –

Nr. 2

Când pleci răceala sufletului meu
frigider împărțit în compartimente
abisul făgăduinței ascunse
preferința luminii mele
de dincolo de lacrima socială.

Uneori pot șopti ceva
doar tu mă auzi!
Cândva ne va fi bine,
împăcați cu soarta
neprivindu-ne cu ochii sfidători alteori
egoști ai vremurilor
uneori disprețuitori ai recunoștinței
zăcute
din sufletul amintirii
neraportată centrifugal

nici măcar la inerția pe care trebuie s-o
respingi în curba exagerată,
două epave ruginite
din portul Haifei,
Junghi intercostal!

Nr. 3

să mergi împotriva curentului
să negi evidența și automatismele:
prezentul se fărâmițează.
Patria a devenit
călcâiul lui Achile!
„Împreună”, cuvânt
pe cale de dispariție
între noi,
două lacrimi calde, usturătoare, din nou
ochii unei mame sunt roșii
de plâns,
încă un fiu căzut în lupte grele,
încă un soldat
cu numărul ștanțat în noi,
încă o zi arsă în calendar.
(sechele, traume revăzute, 99 de gafe)
„nu mai avem gropari
nu mai avem gropari.
nici țapi ispășitori!”
e noul cântec ce se va cânta
la Eurovision –
fiecare a spus și ceva bun
care trebuie cernut, protejat,

trebuie legănat
ca un copil mic
până la primul sughit în public,
până la prima silabă,
până la reușita deplină,
cântând
a idișe mame cu inima plină

Despre fatalism... la 50 de ani

Nici tu nu crezi în astrologie... Influența planetelor nu-ți spune nimic. Chiar și virtuosul se gândește la ziua de mâine... Dacă îi va fi fatală... Dacă va da chix pe scenă și totul se va nărui, se va întoarce pe dos ca la un meci de fotbal. Drobul de sare... Sabia lui Damocles... pijamaua am îmbrăcat-o pe dos... Deci astăzi trebuie să fii atentă... Te pomenești... îmi va merge rău?! Dar Salvatorul Memoriei îmi va explica că n-am dreptate! Nimic nu se va schimba... totul va fi ca înainte. Nici influența Zidului Plângerii de la Ierusalim, nici petecul acela... nu mă va ajuta să-mi atrofiez simțurile, inspirația, să gândesc ca ei, să vorbesc numai de mâncare și lux... să fiu una cu pământul... să mă pierd în mulțime, asta vrea Cel de Sus... asta vreți voi ce vă uitați la mine, ca la cineva coborât din altă sferă... a globului turtit de începători în gândire, răstălmăcitori ai cuvintelor fără acoperire, nechemații, cititorii în stelele din bucătărie, respinșii, necizelații, uitații, cârcotașii... ciufuții, renegații... primitivii... bătută în cap... ș.a.m.d.! Semnul meu nu vă va ajuta. Veți rămâne anonimi, o grămadă!

coram populo

Călător din stele

(matricea infectată de virus)

Salut Axioma mariajului meu
determinantul mărarului neuscat
matricea zero a fecundității
și fertilității
integrală din integrala derivatei
sublime și diferențiat
când tu ești numai cu mine
cel puțin
pe firul apei călătorului din stele
renasc
pe note do re mi ... sol la si
(diezi bemoli becare, toate cheile secrete
ale lumii, viorile, viorile mele
clepsidre)
ca o sirenă îndrăgostită
de hoinari imbecili
„de-a pururi și încă o zi”

Confiscarea sărutului

Sunt o rațională și o egoistă
nostimă
confisc sărutul nopții
visând câmpuri magnetice
efemere
sunt întemeietoarea surâsului
nefatalist
într-o societate fără țeluri neconcrete
fără echilibru stabil –
tonul mobil al sufletului
îmi dă aripi... spre cuib
posibilitatea
de a înțelege coincidența lucrurilor –
când tu nu-mi întinzi mâna
eu îți veghez somnul
după un sărut aproape matern

O mare de sânge

Când îmi amintesc de vremurile sterile
 automate febrile seara
când nu aveam altceva de făcut decât
 să citesc o carte în camera galbenă
 a visului galben a lui Borges
plângând în hohote când eroina
 suferea de frig sau din dragoste
 ca și toți ceilalți
 plecați sau veniți...
 de dor
când îmi amintesc de vremurile acelea
 din Iașiul cărunt
mă duc la bibliotecă și-mi iau o nouă carte
 să o citesc până adorm
 renunțând cu plăcere
 să ascult știrile de la televizor
în care doi se ceartă și al treilea câștigă
 alături de o mare de sânge,
 pământul făgăduit.

Calcul de rezistență

Puterea cuvintelor e în mine
eu construiesc castele de nisip
 care țin.
am descoperit cărămizile
 și liantul poemului,
i-am desenat forma,
i-am construit temelia rezistentă
 la intemperiile provocate
în primul rând de omul distrugător.
 doar după aceea,
după ce timpul meu se va scurge încet
 în clepsidră,
durata odihnei corpului
însuflețit care cere îndurarea odihnei
ca un Sisif îndrăgit de astre,
 o va primi.

Vinul roșu

Ca să ne păstrăm
dragostea târzie
trebuie să ne dozăm forțele
ca și cum am degusta un vin vechi
să-i simțim tăria în cerul gurii
cu ochii întredeschiși
să-i vedem bănuțul clătinându-se
și cercul gradelor legănându-se
ca un hamac sofisticat cu Caliope.

Lovitură de grație

Am simțit întotdeauna
sabia lui Damocles
deasupra capului
nici un semn anume
ziua și noaptea sfătuitor
gazda sufletului
renunță la mine

am simțit întotdeauna loviturile de grație
am pielea tăbăcită
de spinii trandafirului fragil

Distanțe

Între dragoste și ură
e aceeași distanță
ca între soare și lună
sau între ciocan și nicovală
sau
pur-și-simplu
e un program artistic
sau un film de acțiune
toate le scriu
ca să-mi citești gândurile
mai bine
să-mi încarc bateriile
pe acoperișul lui Gaudi
încearcă să-mi înțelegi mesajul
lacrimii calde
ce poate stinge răsăritul de soare.
Nemesis și compasul ei

Viitorul luminos

Chimic indigo nealbastru
un echilibru stătut pe fotolii
o îngemănare ratabilă
cu telecomandă și un show cu fete frumoase
în chimonouri vapoase
la televizor

nealbastru în albastrele
ofilite
fără pere pergamute și cireșe
un compot oțetit
poveste de viitor
mă enervezi, îți spun
schimbă fotoliul...
tu taci și eu înghit.

Cireșe amare sau ecouri estompate

(titlu potrivit pentru o plachetă de versuri cu sponsor)

Îmi vine să înjur
ședință de punere la punct:
să fiu cuminte
să stau drept
să înghit cum trebuie
să nu mă gândesc la sex
să nu
„mă strecor în altă poveste”
în timpul programului de lucru
să mănânc tot timpul... cireșe amare
să-mi amintesc mereu unde sunt
seara la mare, la ce kilometru,
să ciripesc ca o cioară semeață,
ora 5 dimineată.

El mă felicită rar
cu exclamații onomatopeice
aha... oho... ehe...
iar eu îi răspund cu oftaturi
când i-am pomenit
de viața mea atât de perfectă
i-am spus explicit:

mă plimb îmbrăcată prin casă
iar seara mă acopăr cu plapuma
pân' la gât
ca o călugăriță cuminte...

și fac sex prin pătratul cearceafului
alb alb de la *kibuț*
„mă strecor în altă poveste”, deci
exact ca mai înainte
de a încerca să mă schimb
cumva... să semăn cu tine!

Am omis însă să-ți spun adevărul:
din disperare scriu sau vorbesc verzi și uscate
iar albăstrelele sunt flori de gheață în geam,
chiar dacă afară sunt 40 de grade și mor de cald

—
pe acoperișul care nu e cel al lui Gaudi...
e plin cu rezervoare și asfalt topit,
în zona industrială poluată, iar
eu mă gândesc mereu la covorașul persan
și la sultanul cu turban... ca un
om trăsniț... de fulger
să mă salveze
de himerele nude
dar totu-i în van
sau,
să mă inițieze, cel puțin
ca pe o fecioară bătrână
el fiind asemenea unui golan
din Piața Romană.

Refuzuri

Mereu între imposibil și posibil
urcând scara ce nu duce nicăieri
mereu între clipe extatice
și moarte
privind-o pe mama
între cablurile spitalizării
neputincioasă
doar tu
adulmeci totul
cu mirosul celei care descoperă fumul
din pădurile secetei,
mă ademenești încet încet
pe covorul de frunze –
eu, în goliciunea lucrurilor
leitmotivul care mă roade:

– fără balsamul cuvintelor,
truda lor,
mă pierd –

tu trebuie s-o știi
fruct înghițit pe nerăsuflăte

Continuu să scriu

Asta-mi dă viață
cireșelor amare
m-aș bucura enorm
dacă și ție ți-ar da viață
poemele abținerii,
parfumate ca niște batiste
pe care
nu am voie să le dau cadou
celor la care țin
pentru că înseamnă despărțire...
dar nu în cazul tău fragil și dulce
de a mă supune doar la un semn
uneori ceresc –
sunt bolnavă de mamă bolnavă
sunt bolnavă de tine
sunt bolnavă de nori
cerșesc acea îngemănare perfectă
a lucrurilor sublime
în clipele de monotonie
când mă învârt între bucătărie
și calculator – ca un metronom –
mai răsfoiesc o revistă,
o carte, valsez pe muzica lui Strauss
sau ascult *Simfonia spaniolă* de Lalo
dar când încerc să dorm
sar ca arsă... insomnie?
un vers mă trezește

nu-mi dă pace
mă pălmuieste
până îl notez
să-l predau nenumitului din mine
întotdeauna
la prima mână,
ca o fecioară îmbobocită
care ascultă de profesor
cu sfințenie –
privindu-se adânc în ochii minții
ceva religios, mistic, de dincolo
de
deznodământul clasic
un dor de perfecțiune
magic
astrologic.
precis
soarele va apare mâine

Nota de plată

O bucurie nu poți s-o duci niciodată
singură –
trebuie să o spui și altora,
până soarele coboară în pântecul mării,
până ultimul val se derulează
la picioarele tale.

„Când cineva se răzbună după o victorie
este nevrednic de biruință”,
o spune marele poet înghesuit în percepții
și năzuințe sclipitoare.

Semnul popularității
e prima armă tipărită a recunoștinței
de a pătrunde Dincolo de nevedere,
încet încet încet cât mai încet
până ce nota de plată devine un pergament
ilizibil.

Aș fi preferat...

„mi-e dor de aer și veselie”
Anne, 3 noiembrie, 1943

Mă înclin în fața
florilor de câmp
în fața neasemuitei grădini
din irisul tău –
spune-mi tu adevărul
trupurile sfârtecate
de explozie
își regăsesc vechea înfățișare?!

e greu să pătrunzi vacarmul
veștilor
să te supui unui ritual adecvat
să te naști din nou
din cenușa adevărului
ca un fagure de miere
proaspăt, neînceput –
liniștea zilei nu cade
ca o ghilotină –
alături în cartierul meu
capul teroristului
plutește în aer
patrimoniul nostru comun
este ucis de islam,
replica noastră va fi definitivă
sper și la timp
dar în van va fi totul
expertii

vor gesticula
pe tunuri
ca și până acuma

aș fi preferat
să mă plimb
în acest mic concediu
de Paști...
să nu mă droghez
cu știri rele
să privesc în ochii fetelor mele
cu speranță
cu privirea de mamă
ce-și protejează puii
aș fi preferat
cel puțin... să fiu înțeleasă
de cel ce mă citește,
de aici sau de Dincolo,
între aceste puncte
mii de kilometri
într-un pod curcubeu,
netehnicizat,
doar făcut din cuvinte

aș fi preferat țărnelor mării
să simt în picioare nisipul spălat –
însă
din toate acestea
știu doar atât:
că noi toți
semănăm
cu Anna Franck!

Monotonia diapazonului

Da, s-a strecurat și la mine resemnarea
să umplu foaia-mi spun să te mai regăsesc
poate într-un colț de pagină pe meridianul meu.

Da, și-a făcut loc resemnarea,
diapazonul sună mereu mai monoton
mai plictisit,
s-a resemnat și el să fie exersat
de vioara mea dezacordată
vioara spartă-n la la la, la la...

Nu și-a păstrat rezonanța
sună a doagă.

Cântăreței i-a crescut părul periură
strânge gunoiul de pe caldarâmul cartierului
meu slut.

E în vizită poetică cu săniuța de vară,
își numără aluziile aruncate peste gardul
vecinului, de ocară,

ca un făcut
câinele muzical schelălăie
la luna plină „simfonii”.

Semnul meu energetic de lună

Fuge pe *Fuga* de Bach,
tıptil mă ascund după tușișul
de cactuși

să le văd ochii... aprinși de invidie!

Nici un acord nu-i acoperă falsul glasului
neîncercat,
sunet de copil neînțârcat la vreme
neînceput în studiul flexibilității
boeme.

și alții aruncă cu pietre,
și alții își închipuie
disponibilitatea cameleonului.

Dar eu prefer scorpionul,
îmi fletează simțurile
înainte de a-mi dărui veninul.

M-ai avertizat cândva
să-mi pun frâne la sentimente.

Telepatia lumii

Sunt formidabilă
când vreau să învălui pe cineva
cu dragostea mea – poezia –
reuşesc chiar să primesc un semn
din pustiul Arizona
de la triburile indiene
de pe aerodromul construit acolo
de extraterestrii verzi şi fotogenici
de la necunoscutul din mine
care se plimbă-n deşert
cel de-al doilea eu
cel de-al doilea tu
doar telepatic am transmis mesajul
eu şi tu
s-au întors în mine
doar la primul descântec.

Cireşe triolet

Sunt clipe când
trebuie să te apropii
ca să pot supravieţui –
eşti singurul care
mi-ai văzut sufletul
dezgolit,
ca şi cum trupul meu
a căpătat forma lui
ca şi cum tu
ai pătruns în el
să mă supui –

*

Pedreră doar un acoperiş
proiectat de Gaudi,
arhitectul poemului meu
fără formă definită,
nici un unghi drept – o deviză
nimic concret!
iar tu pozându-mi revelaţia
descoperirii acestei legături
pe faţa mirării mele,
doar cireşele din poală
mă readuc la realitate.

*

sunt un ceas stricat
care trebuie reparat
trebuie uns
fiecare rotiță
cu migață,
altfel voi suna ca o sireună
din portul Haifei.

*

Mi-ai redus drastic
porția de bine
să nu mă extaziez cumva
scriind
hologramei din mine –
Sirena din Haifa
s-a oprit, fii liniștit,
voi lupta cu morile de vânt
la infinit!

*

Prinț al nopții lunare
fă tu să zboare aeroplanul
pe care l-am trimis să-ți survoleze
închipuirea
...și eu îți vizitez uneori creierul,
ca să te știu:
și tu ești un robot
dar nu ca mine:

nu te doare nimic vreodată
nici nu suferi omeneste
te zbați și rezști ca un
perpetuu mobile
în integrala sofisticată a luminii –
trezorier al binelui netrucat,
rar om ca tine!

O pasăre dezarticulată

Prea puține lucruri seamănă
cu realitatea (ne)virtuală,
nici măcar muzica sufletului!
Tonul joacă rolul principal,
sterilitatea imaginilor care cumulează
în van
vârsta nepriceperii în domeniul
bifurcațiilor de tot felul.
Stângaciul din naștere
te poate ajuta!
Nu încerca să înțelegi această scrisoare
lava se revarsă fără avizul cerului
fără dicționarul minții, cum spui tu
în limba în care vrei să mă visezi!
Cifrul lunii pline
se ascunde de mine astăzi
chiar de-mi este înscris în palmă
chiromanția eșecului ca și semnul apei!
Cu toate astea ea mă ghidează, mă educă,
mă aruncă în brațele tale virtuale
cu puterea nopții incandescente
fără a înțelege ceva din acest mister
dar tu știi să traduci imaginile mele,
cunoști transfigurarea fulgerului
din bunătatea ochiului,
bunătatea cuvântului,
cunoști limba universală a alăptării

sugaciului la sânul mamei adolescente, firave
dar convinsă de misiunea ei!
De dincolo de oceanul înghețat dintre noi,
de dincolo de silabisirea stâncilor
te rog
să mă iei în seamă acum
și nu mai târziu!
Tu nu știi încă nimic din răstălmăcirile
Doamnei:
pietrele mă conduc spre cearceaful amintirilor
Columnnele lui Solomon îmi străjuiesc
baldachinul fostei feciorii,
îmbrăcată
ca o zeiță autentică am fost
(umblam atunci pe malul Jijiei, pe linia de cale
ferată
sărind din piatră în piatră, iubind și fiind iubită
cumsecade, în zorii zilei)
așa cum poza mă arată
atunci, la 18 ani
doar o umbră a copacului redă în mod real
portretul meu ca o Giocondă...
poem de debut
descriș prin faldurile rochiei, prin poziția
mâinilor)
dacă trăiești în trecut
ai șansa să-ți recuperezi adolescența
ai șansa să-ți întâlnești idealul pierdut.

Ai șansa să cuprinzi brațul bărbatului ales
să te conducă spre noaptea sărutului aprins
de stele albastre,

de flăcările abisului încă neînceput,
neștiut dar presimțit,
ca și cum roua dimineții este gustată întâi și întâi
nu ștersă de tehnologia înaripării voite?!

Dar tu ce ai ales?
moartea părinților în celălalt capăt de lume
când nu te-au urmat în Continentul minunilor?
visele reținerii în absconsul vitraliilor neînțelese?
să zbori între continente... între vid și lumină!

Inspirația e conglomerat al pietrei divine
ce se află atât de aproape de mine
aici la Ierusalimul dorit cu ardoare!
Întoarce-te deci, aici, de unde-ți sunt rădăcinile!

O pasăre dezarticulată se îndreaptă ca un bolid
spre pământul verde plin de cernoziom
împietrit.
Ea își știe sfârșitul.

Insomnii

Mă bântuie mama
îmi dă sfaturi
îmi arată că trebuie să plece
Dincolo
și eu nu o las...
tocmai acum
când am nevoie de tine
într-un fel sau altul –
tu nu încerca să mă părăsești
ca o intrusă în viața mea...

O întreb:
unde vrei să te duci, mamă?

în lumea împietrită, îmi spune,
în lumea împietrită.

Scrisoare-poem cu picioarele desculțe

(tatălui meu șaul)

Am fost la mare... M-am plimbat
pe nisipul umed... M-am gândit
la toate câte mi se întâmplă.
Ca și tine sunt uimită de mine...
uimită de ce e ascuns în mine,
nedescoperit!

Nu vreau să-mi plâng de milă nici nu
vreau să lezez pe cineva din mine sau din jurul
globului pământesc!

Întotdeauna mă gândesc la tata... fie-i țărâna
ușoară,
nu m-a iubit atât de mult ca pe sora mea cea
mică...

Întotdeauna favorit e ultimul născut!
Dar eu l-am iubit. El mi-a fost favoritul.
Apoi ai apărut... cel trimis de el.
Mi-a fost suficient.

Chiar dacă nu e în carne și oase... totuși e El...
El mă inspiră, el îmi dă căldura necesară,
el raționalul șaul, omul exact mă pune la punct
și-mi oferă seva necesară supraviețuirii!
Pentru mine viața e un poem în vers alb
sau o proză rimată...
Când scriu trăiesc și mă... liniștesc... prin scris...
cum altcineva are un hobby...
eu am idei poetice
pe care mi le notez uneori pentru mine alteori

nu...

Eu iubesc deschis ceea ce fac
și pentru cine fac
acest gest, pe care îl consider de prietenie
nefățarnică.

Încerc să mă desprind de pe rădăcina noastră
comună...

să gândesc singură... copăcel... copăcel...
după ce atât timp am hibernat...
m-am considerat o infirmă...

n-am trăit! Căci am trecut
prin accidentul de la Poiana Brașov
cel care m-a ținut mult timp în pat
pierzându-mi multe din funcțiile vitale...
dar m-am întors, în sfârșit, între oameni,
râd, plâng și pot
îngriji de familie.

Eu nu vreau să desfăc nimic...
ci vreau să adaug –
în felul meu – ce ne lipsește, adică
sarea și piperul vieții,
jocul cuvintelor, mireasma liliacului.
Totul să vină de la sine,
cum curge apa de izvor,
nepoluarea într-un cuvânt,
îmi amintești mereu de puritatea tinereții,
sentimentul matern,
iubirea adevărată...
ne dezvelim să devenim goi
în fața stărilor noastre, atât. Deci dacă
o sumedenie de cuvinte te copleșesc,
șterge-le din memorie,

nu e nevoie să le înveți, să le întorci pe dos,
să-mi dedublezi gândurile...
doar să știu că le primești, pentru că așa sunt
eu...

mă dăruiesc cuvântului cu tot sufletul,
cum alții o fac... fizic. Gândește-te
că fizic totul se termină, e fum,
e plăcerea de după... care ne rămâne,
dar se evaporă până la urmă,
acel parfum din nări pe care-l simți un timp,
în schimb
cuvântul rămâne... te poate mângâia mult timp,
își poate clarifica uimirea!

O să încerc
să fac în viață numai lucruri bune
urmând sfaturile raționale,
împotrivindu-mă vor apare poemul,
inspirația, echilibrul meu real...
Toate lucrurile nu pot fi îndreptate dacă
te axezi pe necunoaștere
neatingere și moarte!
Trebuie să sar mereu peste
raportul fictiv al obligațiilor zilnice!
Tocatul nervilor un semn
al israelianului versat.
Auzind că avem deocamdată numai
o vacă nebună, m-am liniștit puțin,
până la proba contrarie.
Gard vom avea
în curând.
Vom fi în țarc și noi.

După 49 de ani

Când fiecare semn de onoare
mă convinge
că trec dincolo
curând

singurul lucru care contează
în afară de flatarea cuvintelor
trebuie să fim doi
și la bine și la rău.
există un fel de orgasm al poetului
orgasmul sufletului,
când te simți inundat –
ca un vas transparent
care se umple cu apa caldută
sau
un gaz anume
curcubeu,
ce-și face efectul ca o licoare
îmbătătoare
dată de un zeu
care poartă un Nume
mai ales la aniversare...
când prietenii de departe
vin totuși
fără o chemare specială
și ajung într-un fel sau altul
să-ți dea un semn de împăcare

și înțelegere...

e o traducere simplă în cuvinte
și fapte sublime
e un fel de iubire mai presus de noi
e o îngemănare organică
a fibrelor invizibile, telepatice
când simțim până și frecvența cerească,
clipa (ne)sunetului ce se va propaga
între noi – abisul – cu ochii întredeschiși –
din aerul (ne)viciat din jur
care, uneori, mă usucă – alteori nu!

Arome stârnite

În gândul de pe urmă
arome stârnite
tu ai vrut doar să mă pui
la colbul poemului total,
ascunsă precum un copil!
Cuvinte de legătură:
în fața pustiului mă voi retrage
să înțelegi că mușcătura
scorpionului e fatală,
setea asta

Fă-mă femeie!

Fă-mă femeie Ciclopule
fă-mă după ce mi-ai ucis iubitul
din memorie
fă-mă
să mă ții minte ca Unică
să mori apoi de dorul meu
când voi fi piatră

Dresaaj

Mă îndrăgostesc
întotdeauna de oamenii
fără nici o poezie, stângaci, repetitivi
și impulsivi
mă îndrăgostesc întotdeauna
de piticii slabi
ai memoriei mele
înclinați să creadă în puterea lor
virtuală –
încerc să-i dresesz, să-i schimb, să le
dau forma mea, dar
eșuez!
Le-aș spune-o-n față
dar
n-aș suporta durerea lor.

Compartimentarea sufletului

În fiecare cameră
e altcineva
pentru fiecare
trebuie să-ți asumi răspunderea
însă camera albă
e numai a mea...
în ea pot invita
pe cine vreau
pe cine doresc să-mi inunde inima
doar la un gest
necuvântat:
am nevoie de tine
ca de aer
și aerul mi se pare
uneori
de nerespirat.

Avertisment către mine

Odihnește-mă, Doamne,
în viața asta
și nu mă arunca în infernul cuvintelor
și nu mă transforma
într-o ființă dependentă
de miresmele închipuite
ale bărbatului din mine
fă ordine în viața mea
adu-mă pe calea cea bună
a surâsului,
aruncă-mă în grădina cu flori
a paradisiului pierdut
de dincolo de lumină...
și dă-mi o speranță călătoare
de a nu înnebuni așteptându-i semnul
celui care...

O foaie

Goală
ca o foaie albă
care se poate umple
de litere necitețe
doar eu cred în ce scriu
întâi mi se întâmplă mie
ce proorocesc
înainte de a se face Lumină.
„Mai toarnă-mi vin în cupă!
Mi-e inima bolnavă!”
așa o să se spună.
Doar sucul de rodii
acrișor
într-o cupă de alabastru.

Oferte de serviciu

Întocmesc statistica greșelilor
procente și procente
despre *stress* mai puțin –
nimic nu ascunde modelul inflațional
al cupolei gen pălărie
sub care m-am ascuns
supraviețuind –
tranzitez spre neantul aclimatizării
îți dau ultima șansă, nevăzând, nesimțind
tandrețea tumbelor
și angoaselor,
când nu răspunzi
la estimarea curcubeului nătâng –
zgomotul
compresorului care-mi pavează
zilnic drumul e o răscolire fizică,
e frică –
tu nu înțelegi:
ești primul flux al radiațiilor
inflamatorii
al inimii strangulate
când
scrisul de o șchioapă
doar cuvinte
echilibrice
îmi surâd zeflemitor
pentru a integra zbenguiala mea

în lanțul câinelui
ascultător și dependent –
îl pizmuiesc uneori
el e mângâiat
de toți cei care simt
lipsa tandreței
și cenzura,
la circ, deci!

Răbdarea cerșetorilor

Și totuși pământul e rotund
ca o portocală nestoarsă
un răs cu tâlc
o conexiune firavă
și un ciob de oglindă
care mă redă
și mă previne:
necunoscându-ne
poate viața
a hotărât pentru noi
mai devreme
să închidă copertile
peste oceanul înghețat de stări
fictive,
când nu e prea târziu
ochiul bunătații tale
va străluci sub pleoapa
aducerii aminte,
poate pentru cineva mai bun
decât mine
cu sclipirea atracției virgine
dintre două magnetice nestemate
poate încă o zi
sau o viață
mai puțin sofisticată –

bine, îți las amintirile mele,
moștenire –
și ultima beza de despărțire
o dragoste târzie, închipuită,
e o pasăre mută
în colivie

Au trecut

Au trecut cele trei ceasuri rele de marți
au trecut multe săptămâni
în care am privit cuarțul
ceasului deșteptător
așteptând acel semn
nici de mine știut – imprevizibil –
purtat ca scut în trăirile profunde
potriviri de cuvinte abisale
optimism în renașteri carnale.
au trecut chiar și anii,
poate și viața
a rămas neînceptută?
căutând oglinda privirii
sinonime –
împlețiți
într-o prietenie firească,
ești magică, mi-ai spus
„te joci cu cuvintele
dă-mi răgazul să termin mesajul
de dureri și uri
găsind adaosuri mai mult decât
potrivite”.
într-o suferință adevărată, matură
dictează însă
conjunctura politică a stelelor
iar noi aparținem lumii serioase
în integrale și diferențiale

pestrițe, alunecoase
între două fuse orare,
 banal
numărate în ore, e simplu
geografic avem nota maximă,
între o zi și o noapte insomniacă,
 în care scriu despre ce
 nu ni se va întâmpla
în timpul nostru, doar răbdarea
 cerșetorilor
 ne va salva echinoxul.

Emoții

Dacă mi-ai înțelege
 emoțiile
 dacă m-ai căuta
în porția de mâncare
 dacă m-ai savura
 la prânz sau la
 „cina cea de taină”
ca un gurmand proscris
în insula lui Robinson Crusoe
 dacă nu te-ai ascunde-n
 peștera fricii
 schițând mereu ceva
pe peretele transcendental –
 al amintirii
 dacă m-ai înțelege
când eu vin ca o sirenă
 doar să te leg
 mai bine
 să-ți cânt
 o muzică divină
ce zace-n mine dinaintea ta...

Încă o zi neagră

(seara atentatului de la Ierusalim)

Încă o zi neagră
și mereu se repetă
respirăm o zi
ne deschidem sufletele
ne îmbrățișăm imaginile
și iar o luăm de la capătul negru
și iar punctul ne scoate ochii
și iar durerea se aruncă pe geam
și iar vorbim în rime perfecte
să ne stingem durerea s-o ameliorăm
la un pahar de vorbă
și iar improvizăm desculțe treziri
cu ochii orbi
în calculatorul plin de imagini de sânge
nu pot să mă spăl pe mâini acum
am cules în vis
hainele de pe caldarâm

Șiragul

Am o durere în suflet
ca de sfârșit
pătrundere firavă
a insipidului gând
că nimic nu e de (ne)șteptat
de făcut de împărțit
de născut
de visat
de regăsit
toate-s spuse
șirag de mărgele rupt

Chiar dacă mint

Chiar dacă mint
o fac ca să te trag
de mâneca largă
să-ți sustrag atenția
de la treaba care
nu suferă amânare
imponderabilitatea
e sursa mea clară,
sterilizarea acelor, pansamentelor, fașei de la
gură
secolul nostru ne îngurgitează până și respirația,
doar
într-o tevatură totală, doar
păstrând argumentele neviolat
dar fugi în găoacea
unde lăzile scrâșnite
sunt trase la parter
făcându-ți bine, poate, alcoolurile sterilizate
de erotismul stingher
al dopului scos
prin forță
să-ți adorm simțurile.

Elefantul meu spațial

Îți dădusem o șansă
plimbându-mă prin Montmartre
confundându-te uneori cu salteaua unui pictor
poate o ști
e-n formă de buze
acum le scriu
sunt roșii
saltea comodă
ingenioasă
cu auriu la poalele gâtului
buzes răstălmăcitoare
dătătoare de otravă dulce
nu te mai scoli din fotoliul acela
rămâi privind
la elefantul sculptat
la melcul purtându-și casa cu arcaș cu tot
la piramida aruncată-n
câmpul tău vizual
picată din cer pe un simplu elefant
cu picioaroange de barză
doar eu te văd acolo transpus
precum Dali

Nelumină

M-am întors în infern
arată ca o gaură neagră
astăzi alt atentat.

Întoarcerea cuvintelor

Prietene, ai grijă de tine
și de cei ce simt cuvântul
atunci când
firul roșu e galben
și linia verde e neagră
ai grijă de tine, deci
lipește-ți
o mască de piele pe față
să nu se vadă durerea
cea galbenă
cea verde
cea roșie
și astupă-ți urechile

Geppetto, tatăl lui Pinocchio

Te mint uneori
nu-mi crește nasul, nu sunt din
lemnul viorii Cremona
iar tu nu ești Geppetto
semeni totuși
mi-aduci prinosul
dirijorului magic

De ce trebuie?

De ce trebuie eu să știu totul
de ce trebuie să fiu catalizatorul inspirației
mie nu mi se dăruie nimic
nici măcar afecțiune
de ce mi se cuvine să fiu mereu „mijlocia”?
Așa m-am născut, mijlocie.
De ce eu trebuie să fiu între „noi” între voi
și între mine și mine
de ce eu sunt haina de schimb
cu armura de șireturi
Ferestre, ferestre de Amsterdam visezi
și sex de femeie
ca o pergamută

Puterea cuvintelor

Puterea cuvintelor mele
doar pe o copertă
doar în suflet.
Întoarcerea cuvintelor mele
nostalgic acasă
doar pe o copertă
doar în colțul poetului
din dulapul arhiplin!
Puterea dragostei mele
nu stingherește pe nimeni
e doar o corecție la traiectoria
ce trebuie s-o presupun –
curbura spațiului e semnificativă
nici un consum de energie –
șma Israel, Zidul Plângerii
mă ademenește,
mă liniștește,
mă susține!

Ca să vezi!

Ca să vezi
lumea e mică!
ca să vezi
lumina mea te va ajuta!
de aici, aproape de Dumnezeu,
am despicat Marea Roșie
pentru tine,
și voi ajunge să-ți întind mâna,
ca unui Zeu!

Să gândesc mai departe?

De aici, de unde, aproape de Dumnezeu,
la Ierusalim,
suntem pângăriți,
nu se mai poate concepe oare un viitor
decent, pentru poporul Ales
să sufere?

Mă uit la nou-născuții copiilor mei
și, în loc să fiu fericită,
mă rog să ne supraviețuiască
nouă și părinților lor,
în țara risipei,
în țara fără mâine?
În țara în care laptele
însângerat
e mereu amestecat
cu miere și fiere!
Doar optimismul nostru
e la o aruncătură de băț!
Dar bățul e-n nisip.
Trebuie să scormonesc...

N-am scris

N-am scris nici un rediscurs, n-am citit,
n-am parcurs kilometrii necesari,
n-am așteptat nimic,
n-am visat,
n-am dat nimănui nimicul meu:
negândirea a cerut timp
de răzgândire,
iar tu m-ai părăsit cu manifest cu tot,
să-ți oblojești apatia;
n-am păstrat nici o amintire,
n-am îndosariat poeziile rebele.
Fixez orizontul însorit
și număr orele de neputință,
văd totul clar precum
în visul casei demolate,
s-a întâmplat deja:
s-a descoperit inadvertența.
Mi-a mai rămas bicicleta ergonomică,
e tot un fel de abis căutat,
nemișcarea mișcării,
o dietă cerută de timpul uscat,
necontrolată cerneală...

Aniversară

Voi fi într-o săptămână aniversară
tu vei fi oglinda mea imaginară
degustând cafeaua surogat
puțin amară
pe un cântec duios
fredonat la ora matinală
noi doi,
mereu noi doi
în fotolii rabatabile
privind pe fereastra casei noastre
spre Golful Mediteranean
mișcarea vapoarelor albe
în aburi
armonie perfectă.

În arenă

Tu îmi arunci trandafirul
tu ucizi taurul,
eu mă voi ascunde
în brațele tale,
să mă aperi
de mine,
cel puțin,
când și eu doresc toreadorul
tot atât de puternic
învîngându-l
pe Gaudi
arhitectul poemului meu.

Zăduf

Hai la munte,
zău că e cald și plictisitor,
imaginația ți se oprește-n geam,
n-am rezerve să te adorm,
zău,
echilibristica noastră
e ca o migrenă
fără medicamentul necesar

zău,
m-aș ascunde-n corcoduș,
să mă caute mama cu bățul
de nuiele,
să mă tundă scurt
că n-o ascult.

Configurație

Când îmi iau câteva clipe,
să-ți configurez aburii femeii din mine,
când tu îți închipui doar
pactul nostru ca un zid,
(cel de la Berlin a fost dărâmat!),
iar cel dintre noi e o perdea de fum
și o casă-poem,
neîncăpătoare,
unde nu te doresc și nu te voi dori vreodată
doar să-ți simt prezența
ca o boare de vânt pe obrazu-mi,
nevoia de poezie!

Ritualul

Am încălzit
apa pentru tine,
să-ți fac cafeaua
la nisip,
(tu cu negresa ta,
„ritualul”)
cât mai amară
în casa-poem,
făcută din lemn de chiparos
și baldachin vișină coaptă;
vis-à-vis șemineul
aruncând scânteii sperioase,
iar tu contemplând
fără pudoare
sânii Afroditei.

Dacă

Dacă ai fi înțeles că eu
nu pot fi paravanul tău
în lipsa noastră de timp
în zilele astea atât de melancolice
și perfide,
dacă ai fi înțeles
că nu totul se reduce la a poseda,
a dori sau a regreta, când nimeni
nu se împiedică de tine.

dacă ai fi înțeles negândirea
ca izvor platonice,
al recepției
pe care ți-o inspir,
în discursuri dedublate
de norii erotici dintre noi,
atât de incerti și bizari –
dacă te-ai fi substituit mie,
cel puțin o clipă universală,
să-mi vezi dedesubturile sufletului,
mângâierea și tandrețea cuvântului,
nu erotismul său,
dacă m-ai fi ghicit,
nu m-ai fi pierdut!

Nuferi, gene poetice

Să-mi iau tălpășița de la serviciu
din cauza voastră,
nu merită să muncești,
dacă așa-i de bine să vezi
atâtea locuri frumoase!
Iau în traistă un pix și un carnetel
să notez
și mă duc... în lumea nerăstălmăcită,
acolo unde ani de-a rândul,
am simțit numai miros de Bahlui,
de latrină necurățată,
de ghimpi în coaste,
de reumatisme ștanțate,
de dulci amintiri pisate cioburi
sub tălpi,
amprente mai noi,
zic,
de cărți vechi,
de mormintele din Panteonuri,
de culori de ulei,
palette muzeistice,
de gipsuri dantelate,
de fântâni muzicale,
de visată Barcelona,
de cerbii care fug spre culmi,
de vulturi, de gând,
de curbura spațiului,

de cuibărirea pe umărul
Alesului, neghicitului,
de restanța amânată,
în vara anului întâi de facultate...

În legătură cu ancora aruncată peste bord,
doar leștul ajută
să mă conving
că voi pluti cândva.

Lasă sensul lăuntric!

Lasă sensul lăuntric
nenumit,
ascultă-mă pe mine,
lasă orice femeie
să se simtă
cale de o carte - femeie-
punctul tău de atracție
sau respingere,
scrii lucruri dureroase,
te răscolesc precum Nichita,
te depun ca nisipul la mal
te storc,
te învăluie,
te adoră,
sfâșie inima negândului,
chiar cea de fier.

Adieri de vânt

Curvuri de spațiu întretându-se
în adieri de vânt,
ritual așteptat
precum căldura mâinilor
tale
aprinzându-mă.
Nici vorbe,
nici cânt,
doar îngemănări,
înveliri
neregretate.
Se extinde lumina
doar reflectoare
interioare.

Devieri

Devieri de la menuetul
mozartian,
devieri de la clima îmbâcsită,
devieri de la lacrima împărțită
pe calapod
de pinteni.
Devieri, Dali, scâlâmbăite
arcușe de ghinde,
devieri de iubiri,
de narcoze stâlcite,
devieri de gume de mestecat,
înfigându-ți dinții-n limba
viorii,
părul de cal la arcuș
neuns,
sacadat sare
sacâz,
retuș,
minute de pauză.
Te-am regăsit,
mi-ai fost pierdut o veșnicie.

Prietenie

Prietenia trebuie hrănită
până la istovire
chiar dacă inima îți dă
ghes
să-ți dozezi forțele
să te resemnezi în
ebraică
să te uiți în jur
cu părere de rău
româneasca e doar o
părere,
o păpădie,
s-o suflu?
Destăinuirea
e o nouă pierdere –
recunosc
nevoia de poezie.

Cafeaua aburindă

N-ai să mă aștepti
niodată
cu o cafea aburindă;
te ascunzi după deget,
precum copilul
care a făcut o poznă
cumințenia afișată
ascunde
lipsa puterii de a înțelege
metafora,
aburi de femeie.

Solzi de sirenă

Te iubești prea mult,
încât toate iubitele tale trebuie să fie mute,
plutind în mireasma alcoolurilor
spre care ți se îndreaptă mâinile
uneori prefăcute.
Doar tempoul îți lipsește și
femeia întreagă din tine
văzută în mine.

Doar satisfacția din
mocerlele sufletului rătăcitor
ioanfărădețară
se simte-n volutele abcesului,
descărcat la gunoiul risipei.
Dar oricând poți schimba foaia coapselor
strălucitoare
cuprinzi în puterile închipuite
solzi de pește
solzi de sirenă.

Neîmpliniri

Am vrut să mă înscriu în asociația inginerilor
 Constructori scriitori,
 Dar m-am lăsat păgubașă,
 Nu mai erau locuri!
Mai târziu am vrut să pătrund în „Partidul
 Poeziei”
Chiar l-am înființat și i-am făcut reclamă
 Sponsorizat de Al. Mirodan
Am servit un coș din cireșele mele amare
 la mic și la mare
 Dar toți au ezitat, întrebându-mă:
 „Nu iese nimic din asta,
 nici măcar dulceață de cireșe amare?!”
 Atunci, romancierul
a observat că noi, israelienii, nu avem horoscop
 și nici un scop să ne unim Cuvintele
Asociațiilor de doctori scriitori, ingineri scriitori,
 Liceeni scriitori, avocați scriitori, și chiar
 Scriitori scriitori!
 Zice-se că e mai bine să lucrăm,
 Fiecare individual,
 Fiecare pe cont propriu,
 Până castelul se va nărui,
 Lipsind liantul potrivit.
 Dar eu l-am găsit!
 Vând patentul!
Aștept provincia și continentul.

29 februarie

La noapte voi scrie invers,
 ebraica va fi în viața de apoi
 (s-a născut atunci, acum am uitat-o).
Doar libelule și căruțe cu nuci,
 doar sforăitul câinelui aflat pe fotoliu.
La noapte voi visa că scriu invers, voi scrie cursiv,
 negândindu-mă la absența ta
 pe 29 februarie, semnul tău
 prefăcut, mi te-a divulgat
 meridianul meu, clipa ta hoinară,
 ultima dată, ultimul legământ

 Aș fi
făcut din tine, poate, scâncet de copil
 aburi de femeie,
 abisul gândului albastru
 empatic,
 doar trezirea
sugerată, nefinisată, necalculată
 la noapte n-am să te visez
 primăvara va veni cu miresele
 îmbătătoare
 în brazdele întoarse de zăpada
 caldă
 din ghiocelul neoferit.

Destrămare

Tu, în fapt, prin mine
îți vezi cuvintele,
 reacția mea
e oglinda în care vrei
 să te autoadmiri
reacția altora e alt semn
 tu, în fapt,
te destrami între tine și tine
 necăutându-mă
 îți ajungi!

Sincopa

Contrapunctul prevede sincopa,
ca și cum notele s-ar învârti
 în jurul vieții,
 triolet de cireșe la urechi,
 spre contopirea orbitoare
partenerul ideal al miresemelor clandestine,
în tangoul nechircit strangulat de micimea
 stărilor fictive.
Doar mâinile deasupra pianului,
 claviatura,
 tempoul,
în sunetul împăcării cuvântului,
 orgasmul minții,
 stiloul-pană,
viziunea argentiniană
 în salsa modulată.

Forma

Niciodată nu mă pregătesc pentru tine
spontan îți redau cum sunt,
cum
uneori nu vreau să fiu,
capăt forma ta nemăsurată
închid ochii și-ți scriu –
pianul meu sună la unison, clapele
urmăresc literele latine,
cele ebraice se sting,
capăt forma ta când mă cuprinzi
e normal să-mi repet că inspirația mea
curge din izvorul nostru comun

Voi găsi locul

Vor găsi locul de refugiu
pe care tu nu ești în stare
să-l presupui
în flageoletul viorii,
Paganini
24 de capricii liniștitoare
în casă cu vedere spre Golful Mediteranean
luminițe luminițe mișcătoare.
În miremele florilor de mai
respir adânc
parcă pentru ultima oară...

Nimic nu-i inutil în a te regăsi
Triunghiul Bermudelor
și Groapa Marianelor e-n noi.
Doi poli ai iubirii,
unul e-n celălalt
și toți suntem
clepsidra albastră,
dar nisipul tău
nu poate construi
castelul meu de nisip
eu am liantul purității
și apa grea.

Transfer

Când tocmai calculam o grindă
de metal
sudurile mă inspirau
grosimea lor activa
alinare.
Aici îngemănarea mă scufundă în
abisurile tale pragmatice.
Mă recunosc învinsă doar pentru o
clipă veșnică nevirtuală
mă agăț de ochii tăi albaștri-verzi cu migala
femeii
părăsite-n cuvânt,
Voi închide ochii
orbindu-te pe dinăuntru.

O să încerc
o să încerc să-l modelez
o să încerc să-i previn reacțiile
să-l îndulcesc
o să încerc să mă uit înainte-ți
înainte-mi
dar viforul s-a și stârnit!

Septilic

Mi-am luat o zi!
Mi-am luat o zi
să mă simt ca un bărbat
să n-am grijă de nimeni
să nu mă supun, mai bine zis,
ritualului feminin
de a dărui fără a primi nimic în schimb
să mă simt egoistă ca și tine în ziua asta
coaptă de cireșe
născută fiind la șapte luni.

Cică mama mea mi-a zis
că ar fi durut-o măseaua de minte
de aia a ajuns să mă nască
adevărat coșar ieșit din sobă, negru, culegându-
mă
de pe podea,
într-o zi dogoritoare de duminică...
nu mi-a zis Narcisa,
nu m-am uitat în apă să-mi văd chipul,
să mă îndrăgostesc de mine
nici acum
nu am curaj să mă privesc!

Geamul definitiv

Mama mea mă aștepta la geam
să vin s-o văd
să vin s-o ascult
tocmai la o aniversare
mama mea
mă aștepta la geam
îmi
cunoștea mașina, alarma, pasul,
vorbeam prin semne până ajungeam!
Mama mea mă aștepta la geam
ore întregi
privind o stradă
cu o circulație infernală
tâmpla i-a devenit grea
nebând, nemâncând,
iar inima
i-a ars sufletul
tocmai atunci
privind o stradă de lumini
mama mea mă aștepta
la geam

A mai rămas loc, zi-mi!

Dacă ai apărut
și ți-ai intrat în pâine
și ți-ai intrat în pantofii prea strâmți
întoarce-te și mă privește
adânc în ochi
părăsindu-ți tabieturile,
doar să mă iei de mână
și să-mi zici:
A mai rămas loc și pentru tine
în casa albă a inimii mele
a mai rămas loc
în sala de concerte a sufletului meu
a mai rămas loc în amfiteatrul ciopârțit de vreme
și pentru gladiatoarea din tine, și pentru noi,
noi doi...
dar leii și scorpionii mișună, ai grijă,
Nu răstălmăci *sudoarea frunții!*

Vacarmul

Întoarcerea cuvintelor
mele
în repetiție,
doar vreo
3000 de km,
totul se îndepărtează se
apropie
se pierde,
să renunț?
Nefiind nici aici,
nici dincolo,
nicăieri,
angoase de verde,
conuri de brad
muntele Carmel
ultimul meu vis
totul
de la sine.

Pactul eșecului

Gânduri,
și cerul se răscoală aproape
De prăpastie,
Nimeni nu-și acceptă sfârșitul
De smoală topită
și eu pe pragul disperării...
Cu încetineală
Încheind acel pact de supraviețuire
Trăgând diferite lacăte după mine,
Murmurând recomandările
Solstițiului.

și încă o silabă de adormire
A simțurilor
„eu am avut destulă răbdare
cu tine”, îmi spun.
acum stai singur mâncându-ți unghiile
(viciu de familie)
și caută-mă în ochiul amintirii.

Lună rouă și îngemănare
Piciorul îmi alunecă în nisipul
Pe care-i sădită iarba,
Tresar, nimic nu-i ce aștepti
înăuntru unei supraviețuiri -

am văzut spaima cu ochii mei

avea ochii mari deschiși
și un surâs în colțul gurii.
Pe asfalt urme de sânge omenesc.
Autobuzul explodat
Scheletul de sub cerul smoală topită...

Ca de obicei nu
ne crede nimeni,
nu te vede nimeni
când izbucnește-n mine
frica,
rămân a nimănui
mă plimb în cerc,
piața din mijloc
nu are fântână arteziană,
e o bucată de verde
sădită artificial
care crește, și eu cresc
artificial și mă nasc în fiecare zi,
mai înflorită,
mai artificială, mai tăcută, mai uluită
de ce mi se întâmplă
doar o poveste
din orașul cu Ziduri de Sprijin,
din rana dezrădăcinării
dincolo de mentalitatea asiatică,
în două anotimpuri
strigăte-n deșert
și un catarg de care mă țin
de la vaporul meu alb-albastru
doar un steag
Levana Levana...

numele meu în ebraică
nu-l murmură nimeni aici...
fâlfâie steagul în care mă învălui
de o bucată de vreme
un cer insipid.

Doar fetele mele au prins trenul
Speranței,
Mă împac cu mine!!!
Îmi aduc aminte de pactul eșecului
Cei de Dincolo mă recunosc!

Vioara spartă

Da, s-a strecurat și la mine resemnarea
Să umplu foaia-mi spun să te mai regăsesc
Poate într-un colț de pagină pe meridianul meu
Da, și-a făcut loc resemnarea
Diapazonul sună mereu mai monoton
Mai plictisit, modulat
S-a resemnat și el să fie exersat
De vioara mea dezacordată
Vioara spartă-n la la la, la la..

Nu și-a păstrat rezonanța
Sună a doagă
Cântăreței i-a crescut părul periută
Strânge gunoiul de pe caldarâmul cartierului
meu slut
E în vizită poetică cu săniuța de vară
Își numără aluziile aruncate peste gardul
vecinului, de ocară, ca un făcut
câinele muzical schelălăie
la luna plină... „simfonii”
Semnul meu energetic de lună
fuge pe *Fuga* de Bach,
tiptil mă ascund după tufișul
de cactuși
să le văd ochii... aprinși de invidie!

Nici un acord nu-i acoperă falsul glasului
neîncercat
Sunet de copil neînțârcat la vreme
Neînceput în studiul flexibilității
boeme

și alții aruncă cu pietre
și alții își închipuie
disponibilitatea cameleonului

Dar eu prefer scorpionul -
îmi fletează simțurile
înainte de a-mi dărui veninul.

M-ai avertizat cândva
Să-mi pun frâne la sentimente
Să nu le mai dărui, să nu mai cred
Decât în culoarea vomei

Culoarea asfaltului cu picățele!

Coapsa mea

Coapsa mea n-o să te atingă
Voi viețui alături de o ea
și lângă tine
Voi construi mereu curcubeul virtual
Ca un pod de suspine
Coapsa mea nu te va atinge
Nu te va spulbera
Nici lacrimi nimic
Doar muzica asta divină
revedere la revedere!

Silaba ta mă doare.

Nocturnă pastișă

Cât de greu se clădesc lucrurile în relațiile atât
de
înșelătoare
Prevăd și aștept mereu să nu mi se întâmple ce
presimt...
în ochii tăi atât de deschiși spre încăpățânarea
sunetului
ascuns
mi-e din ce în ce mai greu să păstrez relațiile
incerte
să fiu eu însămi cel puțin în patul comun,
mă trezesc zâmbind sub cerul ventilatorului din
plafon
iar mi-am pierdut actele, iar identitatea
iar hoinăresc precum un Altul
nocturnă pastișă

Sunetul poemului

monolog pe o coardă

Fug în reveria viorii poemului
știu că-mi aparțin
Amândouă
Precum vioara lui Chagall
Sunetul neresemnării din cosmosul
Nediletanților

Fragila vioară
Canarul evreului
Ca eternă victimă.

Să nu ucizi!

În fiecare minut
în fiecare secundă
minteă mea te cere
în fiecare minut
în fiecare secundă

degetele mele vor atingerea
Cuvântului
nu cer același lucru
și nu sper
decât
să nu mă ucizi în cuvânt!

Magia lehamitei

Zile și zile
lungi și aceleași
nici o durere
doar plictis astringent -
afara se stinge încă o zi
cercurile de rugină de pe frunze
se măresc
ca o plagă,
doar o gloabă autentică
se plimbă pe faleză.

revelație cu scaune neocupate
vinovăția se perindă printre
spini și paragrafe de lege
dobândesc zilnic culoarea
cameleonului.

striviri teritoriale
în casa comună
regenerarea așteaptă supusă
la ușă.

nu răspund la singura mea șansă

CUPRINS

Poezia Biancăi Marcovici între asumarea feminității
și cucerirea identității /

Vocea interioară /
Între cuvinte /
Delir /
Transpunere /
Recepție /
Toate poemele /
Depoziție /
Zidul Plângerii /
Studiu de copil /
Certificatul de naștere /
Revolta sângelui /
Mâhniri /
Ca să ronțai ceva /
Poem sponsorizat /
Împreună cu mine /
Rădăcini /
Antecedente /
Trageți cortina /
Sărutul /
Chiromanția păcii /
Poezia n-are nici o șansă /
Magia pietrei /
șaul /
Misiune /
Nevoia de cer /
Revelație cu gard viu /
Instrucțiuni de folosire a vaselor comunicante /
Partaj /

Jurnale /
Despre fericire /
Neținând seama /
Rețetă /
Mămăligă și caviar /
Hoinarul /
Nuanțe /
Stampe /
Grădina mea de dincolo /
Coarda de vioară /
Fragment /
Undeva /
Carnavalul /
Reactualizarea ceasurilor /
Motto /
Ceva rămâne /
Poftă /
Aproape de teiul acela /
Aș reface /
Paradox /
Oglinda retrovizoare /
Fișa de observație /
Îmi scrii /
Redimensionări /
Clepsidra albastră /
Lume bună /
Fenomen muzical /
Alte stampe /
Undeva pe muntele Carmel /
Despre prietenii târzii /
A înțelege /
Te-am iubit, căldură /
Beton armat /

Instanță /
Hiatus /
Pentru o clipă nestăpânită și rară /
Intrusul /
Nu mă mai uit /
Legământ /
Prea târziu /
Marginea /
Fă-ți temele! /
Energia poemului /
Treceri și taxe /
Aerisirea /
Abuzul de încredere /
Calcul de rezistență /
Cât timp te simți tânăr /
Dans și durată /
Poeme pe laptop /
Despre fatalism... la 50 de ani /
Călător din stele /
Confiscarea sărutului /
O mare de sânge /
Vinul roșu /
Lovitură de grație /
Distanțe /
Viitorul luminos /
Cireșe amare sau ecouri estompate /
Refuzuri /
Continuu să scriu /
Nota de plată /
Aș fi preferat... /
Monotonie diapazonului /
Telepatia lumii /

Cireșe triolet /
O pasăre dezarticulată /
Insomnii /
Scrisoare poem cu picioarele desculțe /
După 49 de ani /
Arome stârnite /
Fă-mă femeie! /
Dresaj /
Compartimentarea sufletului /
Avertisment către mine /
O foaie /
Oferte de serviciu /
Răbdarea cerșetorilor /
Au trecut /
Emoții /
Încă o zi neagră /
șiragul /
Chiar dacă mint /
Elefantul meu spațial /
Nelumină /
Întoarcerea cuvintelor /
Geppetto, tatăl lui Pinocchio /
De ce trebuie? /
Puterea cuvintelor /
Ca să vezi! /
Să gândesc mai departe? /
N-am scris /
Aniversară /
În arenă /
Zăduf /
Configurație /
Ritualul /

Dacă /
Nuferi, gene poetice /
Lasă sensul lăuntric! /
Adieri de vânt /
Devieri /
Prietenie /
Cafeaua aburindă /
Solzi de sireună /
Neîmpliniri /
29 februarie /
Destrămare /
Sincopa /
Forma /
Voi găsi locul /
Transfer /
șeptilic /
Geamul definitiv /
A mai rămas loc, zi-mi /
Vacarmul /
Pactul eșecului /
Vioara spartă /
Coapsa mea /
Nocturnă pastişă /
Sunetul poemului /
Să nu ucizi /
Magia lehamitei /

BIOBIBLIOGRAFIE

Bianca Marcovici s-a născut în orașul Iași la 22 iunie 1952. Absolventă a Universității populare de cinci ani și a Liceului de muzică „Octav Băncilă”, secția vioară. Absolventă a Facultății de Construcții Civile și Industriale, Institutul Politehnic Iași.

A activat în orchestra Comunității din Iași, efectuând turnee în Israel, Elveția și Statele Unite ale Americii în perioada 1984-1987.

A lucrat timp de un an la Editura „Omnia” din Iași, 1990-1991 ca redactor pentru carte tehnică.

Se stabilește în Israel, împreună cu familia, la 13 septembrie 1991.

Lucrează în prezent ca inginer la Societatea de Electricitate din Haifa.

Apariții editoriale în România, Israel și Germania:

Marii anonimi, 1985 (culegere de poezie editată prin concurs: apărută în *Invocații*), Editura „Junimea”, Iași

Ochiul cuvântului, 1987, Editura „Litera”, București

Dincolo de paradis, 1989, Editura „Litera”, București

Revolta sângelui, 1992, „Minimum”, Tel Aviv ,ediția a II-a,

Revolta sângelui, 1992, „Cronica”, Iași,

Intermezzo, 1992, „Menora”, Rehovot

Casa din noi, 1993, Haifa

Dincoace de paradis, 1994, Haifa

Schițe pe portativ (proză scurtă), 1995, Haifa

Magia pietrei, 1995, Petah Tikva

Poems, 1996, plachetă de versuri în engleză în traducerea Luizei Carol, Petah Tikva

Schițe pe portativ, 1996, Haifa

Țara extremelor/Land der Extreme, 1997, München, ediție bilingvă, împreună cu Radu Bărbulescu

Mămăligă și caviar, 1998, Haifa

Amprente, 1999, Editura „Papyrus”, Tel Aviv

Amprente, 1999, Editura „Clusium” Cluj-Napoca, ediția a II-a, adăugită

Haifa zidurilor de sprijin, 2000, Editura „Cronica”, Iași

Puterea cuvintelor, 2001, Editura „Minimum”, Tel Aviv

Întoarcerea cuvintelor, 2001, Editura „Cronica”, Iași

Cireșe amare, 2002, München (ediția cuprinde și poeme în limbile germană și engleză, editor și traducător Radu Bărbulescu, Noemy Marcovici)

Aburi de femeie, 2004, Editura „Haifa”

Este prezentă în numeroase antologii, fiind tradusă în limbile germană, franceză și engleză.

Poeta este membră a Uniunii Scriitorilor din România și membră a Asociației Scriitorilor Israelieni de Limbă Română din Israel și a primit peste 10 premii literare!